

ชื่อหมาถึงเองก็ได้รับจดหมายที่เว่ยอี่จื่อส่งมาให้แต่แรก ทว่าดูจากเวลาแล้วไม่น่าจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้นพอได้ทราบข่าวจึงประหลาดใจอย่างมาก

เว่ยอี่จื่อพบกับความยากลำบากในชีวิตมามาก ด้วยเข้าเป็นทหารตั้งแต่ยังอายุน้อย อีกฝ่ายจึงมีนิสัยสุขุมเยือกเย็น หยวนก้วยเพี้ยมักบอกมาตลอดว่าเขามีนิสัยหุนหันพลันแล่น จึงให้เขาเรียนรู้จากเว่ยอี่จื่อให้มาก บัดนี้พอนึกถึงคำพูดนี้ขึ้นมาทั้งละอายและเศร้าใจ ชื่อหมาถึงจึงพยายามอดกลั้นโทสะไว้ เลือกว่าจะปล่อยเขียนูไปก่อน แล้วตัดสินใจเดินทางไปหาเว่ยอี่จื่อด้วยตนเอง

เขียนูกับหวังจิ้งจื่อพากันโผล่อก ทั้งสองจึงสั่งให้กำลังทหารของตัวเองถอยกลับเข้าไปในเมือง ทั้งสองฝ่ายกลับสู่สภาพคุมเชิงอีกครั้ง

ขณะเดินทางกลับ หวังจิ้งจื่อที่นั่งอยู่ในรถม้าคันเดียวกับเขียนูก็พูดขึ้นอย่างเป็นกังวล "อู๋หลังต้องกลับมาเมืองหลวงเช่นนี้จะต้องให้การสนับสนุนองค์ชายเก้าเป็นแน่ เขามีกำลังทหารที่น่าเกรงขาม พอจัดการนางซาอ่องได้แล้ว รายต่อไปก็คืออรัชทายาท"

เขียนูเอาแต่โบกพัดไปมาโดยไม่พูดอะไร

ค่ายทหารของเว่ยอี่จื่อตั้งอยู่ตรงแนวชายป่า กลางคืนเงียบสงบ สายลมพัดหอบกลิ่นบุปผาสดใหม่หอมระรื่นเข้าไปในกระโถม เขาเอามือไพล่หลังยื่นอยู่ในกระโถม มองดูแผนที่ของเจียงโจวเงียบๆ พลางวางแผนในใจ

พื้นที่แถบนี้มีชาวบ้านอาศัยกันอยู่หนาแน่น หากต้องเปิดฉากสู้รบกัน

จริงๆ ย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่

ที่ดีที่สุดคือต้องทำให้ทหารถอนกำลังไปโดยไม่ต้องสู้รบ

ชื่อหม่าถึงเดินอาดๆ เข้ามา ยังไม่ทันพูดอะไร เว่ยอี้จื้อก็พูดขึ้น
ทั้งที่ยังไม่หันหน้าไปด้วยซ้ำ "องค์ชายทรงบู่มบามอีกแล้ว"

ขอบตาของชื่อหม่าถึงแดงเรื่อ "พี่จั้งซิงบอกให้ใจเย็นๆ แต่เสด็จพ่อ
ยังบรรทมไม่ฟื้นเช่นนี้ เสด็จแม่ก็ทรงถูกกักตัวไว้ในวัง ข้าได้รับการถนอม
เลี้ยงดูจากทั้งสองมาตั้งแต่เด็ก จะให้นั่งเฉยโดยไม่ทำอะไรได้หรือ"

เว่ยอี้จื้อหันไปผายมือเชิญให้ชื่อหม่าถึงนั่งลง

"ที่องค์ชายทรงคิดเช่นนี้ก็ไม่มีผิดอะไร แต่ง่ายมากที่จะถูกคนนำไป
หาประโยชน์ องค์ชายกับรัชทายาททรงชักกระบี่มาจ่อคอกันและกันเช่นนี้
คนที่ได้ประโยชน์ที่สุดก็คือฉางซาอ่อง"

ชื่อหม่าถึงหัวเราะหยันอย่างเย็นชา "ข้าเองก็รู้ว่าเสด็จอาไม่มีเจตนา
ดี จึงได้เป็นกังวลจนต้องรีบเชิญพี่จั้งซิงกลับมา"

"เช่นนั้นก็ดี กระทบ่อมยังคิดว่าองค์ชายทรงเขียนจดหมายเพื่อ
ตนเองเสียอีก ทรงคิดปกป้องแผ่นดินเช่นนี้ไม่เสียที่ที่ฝ่าบาททรงคาดหวัง
ในตัวองค์ชาย" เว่ยอี้จื้อพูดพลางหัวเราะ "โชคดีที่มีเจตนาจากองค์ชาย
มิเช่นนั้นมารดากระทบ่อมคงไม่ยอมปล่อยให้กระทบ่อมกลับมา"

เว่ยอี้จื้อเรียกผู้เสียนมาสั่งการอีกหลายประโยค แล้วหันไปพูดกับ
ชื่อหม่าถึง "องค์ชายประทับที่จวนต้าชื่อหม่าชั่วคราวก่อนเถอะ ทรงเฝ้าอยู่
นอกกำแพงวังทุกวันเช่นนี้ดูไม่ค่อยเหมาะสมนัก ไทเฮากับก๊วยเฟยก็คงไม่สบาย
พระทัยไปด้วย"

ชื่อหม่าถึงเชื้อฟังเว่ยอี้จื้อตลอดมา ทั้งยังเข้าใจว่าเขาได้จัดการทุกสิ่ง

ไว้เรียบร้อยแล้วจึงพยักหน้ารับอย่างโอนอ่อน

เดิมที่เชี่ยซู่ก็อยากจะไปพบเว่ยจื่อให้เร็วที่สุด แต่จู่ๆ ก็เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน

หมู่หรงเฉาอี้อองขวาของแคว้นฉู่ฮุนนำกำลังพลบุกโจมตีเข้ามาถึงหนิงโจวโดยไม่ทันตั้งตัว ทั้งฆ่าคน วางเพลิง และปล้นเสบียง ทำลายความสงบสุขที่อุตสาหกรรมเอาไว้ได้ไม่กี่ปีมานี้

บัดนี้ในราชสำนักกำลังวุ่นวาย สององค์ชายขัดแย้ง ผู้เป็นอากี้กำลังจับจ้องประดุกเสื่อซู่ ทั้งยังมีภัยจากภายนอกเสริมเข้ามา ฮ่องเต๋ที่กุมอำนาจใหญ่ในราชสำนักก็ยังมาประชวรอีก

เชี่ยซู่อยู่ในห้องหนังสือ นางวาดรูปแต่หลายตัวด้วยความกลัดกลุ้มสุดทำใจตัดสิ้นใจสั่งการให้คนในวังคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวของฮ่องเต๋

ได้ข่าวว่าช่วงสองสามวันนี้ ฮ่องเต๋ฟื้นคืนสติขึ้นมาเป็นครั้งคราวแล้วนางคงต้องกลับไปทำตัวเป็นขุนนางเลวอีกหน

ผ่านไปสามวัน ในที่สุดก็ได้ข่าวว่าฮ่องเต๋ฟื้นแล้ว เชี่ยซู่รีบเข้าวังทันทีเนื่องจากอาการประชวรของฮ่องเต๋ประเดี๋ยวทรงประเดี๋ยวทรุด แม้แต่จะผลัดชุดขุนนางก็ยังไม่ทัน

ประตู่วังแต่ละแห่งราวกับดูทรุดโทรมไปมาก เชี่ยซู่พาคนสนิทที่ไว้วางใจได้เช่นหวนผยเฮิง เชี่ยหว่าน และเชี่ยจื่อหยวนเร่งรุดเข้าวังแล้วรีบไปยังตำหนักที่ฮ่องเต๋พำนักอยู่

เสียงกนกเห็นคนกลุ่มใหญ่ตรงมาทางนี้ก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี เขา
จะมุ่งไปหาไทเฮา แต่มุ่งไปก็ตรงเข้ามาหยุดเขาไว้เสียก่อน

เวลานี้หมอลองกำลังให้ฮ่องเต้มีพระโสมถ้อย พอเห็นอัครเสนาบดี
พาคนกลุ่มใหญ่ตรงเข้ามาถึงงันด้วยมีรู้ต้นสายปลายเหตุ น่าเสียดาย
เขายังมีทันจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ถูกหิ้วตัวออกไปนอกตำหนักเสียแล้ว

"ขอถวายบังคมฝ่าบาท"

ทุกคนต่างถวายบังคมอย่างพร้อมเพรียง ฮ่องเต้ยังไม่พินคินสติดีนัก
พระองค์เพียงทอดรำพึงกับแท่นบรรทมอย่างอ่อนแรง "ท่านอัครเสนาบดี
เข้าวังมากกลางดึก มีธุระอันใด"

"กระหม่อมมาขอร้องให้ฝ่าบาททรงทำตามทีออกพระโขนงไว้
ขอทรงพระกรุณาคืนตำแหน่งสูงซึ่งชื้อให้แก่กระหม่อมด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ถลึงตามอง "เจ้าจะบีบให้เราสละบัลลังก์!"

เซี่ยชู่แย้มยิ้มงดงามราวกับบุปผาผลิบาน "ฝ่าบาทตรัสหนักไปแล้ว
พระองค์ออกพระโขนงเองมิใช่หรือทำให้รองานพระราชพิธีอภิเษกสมรส
ของรัชทายาทผ่านพ้นไปแล้วก็จะทรงคืนตำแหน่งเดิมให้กระหม่อม"

ฮ่องเต้เกรงเกรี้ยวจนใบหน้าซีดขาว พระองค์จำต้องใช้มือกดหน้าอก
เอาไว้พลงหายใจหอบหนัก

สีหน้าเซี่ยชูนอบน้อมยิ่ง "ฝ่าบาททรงอย่าเพิ่งกริ้วเลย ช่วงที่พระองค์
หมดพระสติไปหลายวัน ฮองเฮา รัชทายาท และก๊วยเพยล้วนแต่ถูกคน
ปรักปรายอย่างไม่เป็นธรรม องค์ชายเก้าทรงถูกคนยุยงให้เปิดศึกสายเลือด
กับรัชทายาท ฉางซาฮ่องได้ระดมทหารมาก่อการกบฏ แคว้นฉู่ฮั่น
ก็บุกโจมตีหนึ่งใจ ต้าจิ้นเราเกิดความขัดแย้งภายในและภัยคุกคาม

จากภายนอก ดั่งนั้นขอฝ่าบาทโปรดเข้าพระทัยจิตใจอันภักดีของกระหม่อม ที่ต้องการทำเพื่อบ้านเมืองด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ตกตะลึงพรึงเพริด "เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดแจ้งเรื่องเหล่านี้ให้เรา ทราบเลย"

"ฝ่าบาทต้องทรงพักผ่อนเพื่อฟื้นฟูพระวรกาย ไม่อาจมีเรื่องราวมา กระทบพระทัยได้ ที่กระหม่อมต้องมากราบทูลก็เป็นเพราะหมดหนทางแล้ว พะยะค่ะ" เชี่ยชู่ค่อยๆ ยกมือขึ้นประสาน "ขอฝ่าบาทโปรดพระราชทาน ตราประจำตำแหน่งลู่ซ่งชู่ซื่อคืนแก่กระหม่อมด้วยเถิดพะยะค่ะ"

ขุนนางที่อยู่ในที่แห่งนั้นต่างพากันหมอบถวายบังคม "ขอฝ่าบาท โปรดคำนึงถึงสถานการณ์ใหญ่ด้วยพะยะค่ะ"

"เจ้า..." ฮ่องเต้โมโหจนได้แต่ชี้นิ้วมือไปที่เชี่ยชู่ แต่กลับพูดอะไร ไม่ออกสักคำ

เชี่ยชู่มองดูฮ่องเต้ด้วยสีหน้าสงบ "ฮ่องเต้มีอาจตรัสคำเท็จได้นะ พะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ถึงกับนั่งงันไปครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆ สงบใจลง เชี่ยชู่เพียงแค่ว่า ต้องการอำนาจเท่านั้น มิได้คิดขายบ้านเมือง พระองค์ยอมรับปากไปก่อน ย่อมถูกต้องด้วยเหตุผล อีกอย่างสภาพของพระองค์ในเวลานี้ก็ไม่เหมาะสม จะกุมอำนาจไว้จริงๆ

"หึ นับวันจักรเสนาบดีเชี่ยชู่ยิ่งดูสมกับเป็นขุนนางใหญ่ขึ้นทุกที" ฮ่องเต้กล่าววาจาเสียดสี ก่อนจะมีรับสั่งด้วยเสียงอันดังก้อง "เจ้าหน้าที่ นำตราประจำตำแหน่งลู่ซ่งชู่ซื่อเข้ามา!"

เสียงกงกงประคองตราประจำตำแหน่งเข้ามาโดยที่มีผู้ไปคอย

จับตามองอยู่ ฮ่องเต้พลันรู้สึกเหนื่อยอ่อนขึ้นมาอีก

"ฝ่าบาททรงพระปรีชาอย่างยิ่ง ขอทรงถนอมพระวรกายด้วยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ได้แต่ทอดสายตามองคนทั้งกลุ่มถอยออกไปนอกฉากกันลม
พระองค์โกรธเกรี้ยวเสียจนแทบจะหมดสติไปอีกรอบ

เซี่ยซุชู่ออกจากตำแหน่งที่ประทับแล้วก็พูดกับหมอลหวง "หากเกิด
อะไรขึ้นกับฝ่าบาท เจ้าต้องรับผิดชอบ"

หมอลหวงถูกขู่จนขวัญกระเจิง เขารีบถลันเข้าห้องไปเฝ้าพระชนมชีพ
ของฮ่องเต้ไว้

ระหว่างทางกลับจวน เซี่ยซุชู่ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "ตอนนี้มีอำนาจที่แท้จริง
แล้ว ที่นางซาอ่องบอกว่าจะมากำจัดขุนนางเลวนั้น จะไปทำอะไรได้"

วันถัดมาเซี่ยซุชู่เดินทางไปพบเว่ยอ้อจื่อที่เจียงโจว เป็นเพราะระยะทาง
ไม่ไกลกันมาก นางจึงไม่ได้แจ้งให้เขาทราบก่อนล่วงหน้า

ตอนไปถึงค่ายทหารก็เป็นเวลาบ่ายมากแล้ว ค่ายทหารมีการดูแล
อย่างเข้มงวด ดูเจียบสงบกว่าปกติ

องครักษ์ของจวนอัครเสนาบดีจำกัดขอรอยุ่นอกค่าย เซี่ยซุชู่พามูไป
เดินตามทหารที่มาต้อนรับเข้าไปในกระโจมหลังใหญ่

นางเกล้าผมและสวมหมวกยศสีทอง สวมเสื้อตัวใหญ่สีน้ำเงินเข้ม
ไบหนังดงาม ปากแดงตัดกับฟันขาว ตลอดทางที่เดินไป ทหารที่พักผ่อนกัน
อยู่นั้นต่างก็จ้องมองไม่วางตา

"เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นคนที่รูปโฉมหล่อเหลาที่ดเทียมคู่หลังฮ่องของ
พวกเรา"

"ใช่แล้ว งดงามปานนี้แม่ไปอยู่ที่ท่ามกลางหญิงสาวก็ยิ่งโดดเด่น แต่คงเทียบไม่ได้กับบุตรสาวสกุลมู่หรือ"

เว่ยอู่จื่อนั่งอยู่หลังโต๊ะกำลังเขียนอะไรบางอย่าง พูกันตวัดจับไว รวากับเหินบิน

เซี่ยชู่แอบย่องเข้าไปใกล้ กำลังจะแกล้งให้ตกใจเล่นก็ได้ยินเขา พูดขึ้นมาเรียบๆ ว่า "อะไร นี่คิดจะหลอกให้ข้าตกใจรี"

"เฮอะ แกล้งคนที่เป็นวรยุทธ์จะไปสนุกอะไร"

เว่ยอู่จื่อวางพู่กันลงแล้วเงยหน้ามองนาง แหวตตาเปี่ยมด้วยความขบขัน ไบหน้ำยี้งดูมีเสน่ห์ขึ้นไปอีก "เหตุใดจู่ๆ จึงได้มา"

เซี่ยชู่นั่งลงข้างๆ เขาพลางลูบชายเสื้อไปมา "เรื่องที่แคว้นฉู่อู่หุน มารุกราน เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

เว่ยอู่จื่อแสวงทำสีหน้าผิดหวัง "ที่แท้ก็มาด้วยเรื่องนี้"

"ศัตรูน่ากลัวอยู่ตรงหน้า เจ้ายังมีแกลใจจะมาพูดเล่นอีก"

เว่ยอู่จื่อนำสิ่งที่เพิ่งเขียนส่งให้เซี่ยชู่อ่าน "ทุกอย่างเตรียมการไว้พร้อมแล้ว มุ่งชนาทหารไปรบศึก จางจ้าวกับสวีวินจู้ผู้ได้บังคับบัญชาที่ ชาติยศของข้าก็อยู่ด้วย ชั่วคราวนี้ยังต้านทานไว้ได้ไม่มีปัญหา เรื่องด่วน ก็คือต้องแก้ปัญหานี้ก่อน"

เซี่ยชู่พยักหน้า "ฉางซาอ่องไม่น่าไว้วางใจเลย จะกบฏเวลาอื่นก็ไม่ได้" พูดจบแล้วนางก็มีท่าที่ตะลึงงัน "ช่างประจวบเหมาะอะไรเช่นนี้"

"ข้าก็รู้สึกว่ประจวบเหมาะเหลือเกิน เจ้าคงจำตอนที่มู่หรงเฉา เดินทางมาเป็นทูตที่ต้าจิ้นเราได้ เขาอ้างว่าถูกทหารจิ้นจู่โจมตีที่จิ้นซิง ยังบอกว่าจับทหารจิ้นไว้เป็นเชลยและมีอาวุธเป็นหลักฐาน ตอนนั้น

ข้าบอกว่าอาหารในจีนซึ่งครึ่งหนึ่งเป็นของฉางซาอ่อง อีกครึ่งเป็นของข้า เขาก็ยังมีสีหน้าสงบไม่ลอนลานแม้แต่น้อย รวากับไม่กลัวว่าจะถูกจับโกหก ได้อย่างไรอย่างนั้น"

"เจ้าจะบอกว่าเขาสมคบคิดกับฉางซาอ่องมาแต่แรกแล้ว?"
 เชี่ยชู่หวนคิดถึงเรื่องนี้ได้เช่นกัน "สายของฉางซาอ่องในวังก็เป็นหญิงสาว จากแคว้นถู่อวี่หุนซึ่งรักดีต่อเขาอย่างมาก ยอมแลกด้วยชีวิตเพื่อให้ องค์ชายเก่ากับรัชทายาทผิตพระทัยกัน ที่แท้นางก็รักดีต่อมู่หรงเจา นี้เอง"

"มีนาเล่าพอจะก่อกบฏก็ลงมือได้ทันที ที่แท้ก็เตรียมการไว้นานแล้ว นี้เอง" เว่ยอี้จื่อมองดูเชี่ยชู่ "เจ้าจะจัดการเช่นไร"

เชี่ยชู่กำลังจะพูด จู่ๆ ก็มีเสียงคุ่นहु้ดงขึ้นที่นอกกระโจม

"รบกวนอุ้หลังอ่องแล้ว ข้ายกน้ำแกงมาให้"

เชี่ยชู่เงยหน้าขึ้นมองไปก็เห็นสาวน้อยงามอรชรยกถาดเข้ามา นางสวมชุดกระโปรงดงาม ปักปิ่นมุกที่มวยผมอย่างน่ารัก คิ้วเข้ม ดวงตาสุกใส ผัดแป้งแต่งหน้าเสียามพริ้ง

ที่แท้ก็มู่เมี่ยวหรงนี้เอง

เดิมที่ไม่คิดว่าจะมีผู้อื่นอยู่ในกระโจมด้วย พอมู่เมี่ยวหรงเงยหน้าขึ้น เห็นเชี่ยชู่ นางก็เกือบจะสะดุดจนทำน้ำแกงหก

"เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร!" มู่เมี่ยวหรงพูดจบก็ค่อยรู้ตัวว่า เสียมารยาท แต่ยังไม่ยอมยกบกายให้ เพียงบอกเสียงห้วนๆ ว่า "คารวะ ท่านอัครเสนาบดี"

เชี่ยชู่กวาดตามองเว่ยอี้จื่อ "มีนาเล่า ไม่ได้พบกันช่วงหนึ่ง สีหน้า

ของอุ้งหลังอุ้งจิ้งดูดีขึ้นมา มาก ที่แท้ก็เป็นเพราะได้ดื่มน้ำแกงบำรุงร่างกาย
ทุกวันนี้เอง"

เว่ยอี่จื่อหันไปขยิบตาให้มู่เมี่ยวหวง บอกให้นางถอยออกไปก่อน
แต่พอมู่เมี่ยวหวงได้เห็นเชี่ยซู่แล้วก็มีท่าทางระแวงขึ้นมาทันที นางแทบ
อยากจะตรงเข้าไปแยกสองคนตรงหน้าให้ออกห่างจากกันสักสองสามจั้ง
ด้วยความไม่ยินยอม นอกจากนางจะไม่ออกไปแล้ว ยังยกน้ำแกงเข้าไป
ให้ถึงโต๊ะด้วย

"อุ้งหลังอุ้งจิ้งรีบดื่มเถิด หากปล่อยให้เย็นชืดจะไม่อร่อย" พุดจบก็
หันไปยิ้มแยมพลงมองดูเชี่ยซู่ "ท่านอัครเสนาบดีจะรับสักขามหรือไม่"

เชี่ยซู่ยิ้มจนตาหยี "ข้าไม่ดื่มหรือก อุ้งหลังอุ้งจื่อชอบดื่ม เจ้าเก็บไว้
ให้เขาเถิด"

เว่ยอี่จื่อบีบนิ้วขมับ เขาได้แต่พุดออกมาตรงๆ "เมี่ยวหวง เจ้า
ออกไปเถอะ ข้ามีธุระจะปรึกษากับท่านอัครเสนาบดี"

มู่เมี่ยวหวงชำเลืองมองเชี่ยซู่แล้วออกไปจากกระโຈມอย่างไม่ค่อย
เต็มใจนัก

เชี่ยซู่ได้ยินเว่ยอี่จื่อเรียกขานมู่เมี่ยวหวงอย่างสนิทสนมเช่นนั้น
นางก็ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "จั้งซิงเพิ่งกลับอุ้งหลังได้ไม่นานนัก พอลกลับมาอีกคร้ง
ข้างกายก็มีคนสนิทเพิ่มขึ้นมาอีกคนเชียวหรือ"

เว่ยอี่จื่อถอนหายใจ "อย่าได้พุดเช่นนั้นเลย นี่เป็นเพราะนาง
เดินทางจากหนิงโจวจะมาเยี่ยมญาติที่เจี้ยนคัง ระหว่างทางผ่านอุ้งหลัง
พอดี จึงแวะมาคารวะที่จวนข้าตามมารยาท เพราะตระกูลข้ากับตระกูล
ของนางมีสายสัมพันธ์กัน ท่านแม่จึงชวนให้นางอยู่ค้างแรมเสียหลายวัน

เว่ยอี่จื่อถึงกับหัวเราะไม่ได้ร่ำไห้ไม่ออก

เซี่ยชู่หันไปยิ้มให้มู่เมี่ยวหวังอย่างอ่อนโยน "ยอมต้องอยากลองในเมื่อมู่เมี่ยวหวังมีใจกระตือรือร้นเช่นนี้ มีผู้ไปพักที่จวนข้าสักสองสามวัน ข้าจะได้มีลาภปากด้วย"

มู่เมี่ยวหวังตะลึงงัน "หา? ไม่...ไม่สิ ขอขอบคุณท่านอัครเสนาบดีเหลือเกิน แต่ข้าไม่ไป"

"อย่าปฏิเสธเลย เมื่อครู่เพิ่งจะตกลงกันเป็นมั่นเหมาะเองนี่" ว่าแล้วเซี่ยชู่ก็หันไปสั่งมู่ไป "ไปช่วยคุณหนูมู่เก็บข้าวของเถิด พานางไปที่จวนข้า"

เว่ยอี่จื่อคอยมองเซี่ยชู่จัดการเรื่องนี้ด้วยความพึงพอใจยิ่ง หากมิใช่เพราะเซี่ยชู่หยาบคายขี้บ่นคับให้เขาต้องพามู่เมี่ยวหวังไปด้วยเท่านั้น จึงจะยอมให้กลับ เขาก็คงไม่พาหญิงสาวเข้ามาในค่ายทหารด้วยแน่

มู่เมี่ยวหวังกลับไม่ยอมง่าย ๆ นางไม่ยอมเดินออกไปกับมู่ไป "เซี่ยชู่หยาบคายปากช้าแล้วว่าข้าสามารถไปกับคุณหญิงอ่องได้ทุกที่ ไม่ว่าจะยามใดก็ได้ทั้งนั้น ท่านอัครเสนาบดีไม่มีสิทธิ์มายุ่งกับเรื่องในครอบครัวผู้อื่น"

เซี่ยชู่เลิกคิ้วพลาจหันไปหาเว่ยอี่จื่อ "ที่แท้ก็เป็นเรื่องในสกุลเว่ยของพวกเจ้า"

เว่ยอี่จื่อกระแอมกระไอ

"ช่างมันเถอะ ทว่าวันนี้ข้ากับคุณหญิงอ่องมีธุระสำคัญต้องปรึกษากันจริงๆ หากคุณหนูมู่เอาแต่เข้าออกอยู่เช่นนี้ หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไปในภายหลัง เจ้าต้องรับผิดชอบนะ เจ้าอยากจะทำเรื่องนี้หรือ" เซี่ยชู่เอ่ยขึ้น

เว่ยอี่จื่อพยักหน้า "ท่านอัครเสนาบดีพูดมาก็ถูก นี่เป็นฐานะที่สำคัญ
ยิ่งยวด"

มู่เมี่ยวหวงรู้สึกน้อยใจจึงเบะปากแล้วหันหลังวิ่งออกไป มู่ไปรีบ
วิ่งตามไปทันที

ในกระโຈມกลับคืนสู่ความสงบสุข เชี่ยชู่จึงหันไปผายมือให้เว่ยอี่จื่อ
"เจ้าพูดต่อเถอะ"

เว่ยอี่จื่อได้แต่กลั้นยิ้มให้เชี่ยชู่ที่กำลังตีหน้าเครียด "ข้าว่านางซาอ่อง
คงไม่ตอบรับที่จะเจรจากับองค์ชายทั้งสอง แต่ที่เจ้าพูดมาก็มีเหตุผล
ทำตามเช่นนี้ดี ทางองค์ชายเก่าให้เข้าไปเกลี้ยกล่อม ทางรัชทายาทก็
ยกให้เจ้าจัดการ หาโอกาสให้สองพี่น้องได้พบหน้าพูดคุยกันให้ชัดเจน
พวกเขาทั้งสองต่างก็เป็นคนที่มีเหตุมีผล คงไม่ถึงกับไม่รู้หนักเบาหรอก"

"ก็ได้ เช่นนั้นก็จัดการตามนี้" เชี่ยชู่พูดจบก็ลุกขึ้นจะออกไป

เว่ยอี่จื่อเคื้อมมือไปรั้งตัวนางไว้ "เจ้าจะไปแล้วหรือ"

"ไม่ไปได้อย่างไร" นางเหลือบมองซามน้ำแกงบนโต๊ะ "น้ำแกงเย็นชืด
หมดแล้ว เจ้ายังไม่รีบดื่มอีก อย่าทำให้นางเสียใจที่อุตสาห์ตั้งใจทำให้เลย"

"อืม...จะว่าไปก็ถูก" เว่ยอี่จื่อปล่อยมือ เขายกซามน้ำแกงขึ้นมาดื่ม
อย่างเสียมมิได้

เชี่ยชู่เดินออกจากกระโຈມด้วยสีหน้าเย็นชา

เว่ยอี่จื่อวางซามลง เขาหัวเราะเสีงทุ้มต่ำพลงลุกขึ้น เดินตาม
ออกไปนอกกระโຈມทันที "ท่านอัครเสนาบดีข้าก่อน ข้าจะตามกลับไป
เจี้ยนคังด้วยกันเลย"

เชี่ยชู่ยังคงทำหน้ามู่ย "แล้วแต่อุหฺลิ่งอ่องเถอะ"

มู่เมี่ยวหรงมาถึงจวนอัครเสนาบดีก่อน สีหน้านางบูดบึ้งไม่ยินดี พอมู่ไปเดินตามมาข้างหลังถามนางว่าคิดจะทำอะไรให้ท่านอัครเสนาบดีกิน นางก็โกรธเสียจนเอาแต่กระทืบเท้า

"ไม่ทำอะไรทั้งนั้นแหละ!"

มู่ไปถูจมูกไปมาพลางบ่นพึมพำเบาๆ "ไม่ทำก็ไม่ทำสิ พวกข้า จวนอัครเสนาบดีจะไม่มีอะไรกินเชียวหรือ เฮอะ!"

เชี่ยวชาญเว่ยอี่จื่อควมมักกลับไปเจี้ยนคัง ทั้งสองไม่มีโอกาสได้พูดคุยอะไรกันระหว่างทาง พอเข้าเมืองแล้วก็แยกกันไปสองทาง ทางหนึ่งเข้าไปพบรัชทายาท อีกทางกลับไปเกลี้ยกล่อมองค์ชายเก่าที่จวนต้าซือหม่า ก่อนจะแยกจากกันนั้น เดิมทีเว่ยอี่จื่ออยากจะทำอะไรกับเชี่ยวชาญ เป็นการส่วนตัวสักหน่อย ใครจะคาดคิดว่าจู่ๆ หัวจิ้งจิวจะตามมา พอพบหน้าก็รีบบอกว่า "ท่านอัครเสนาบดีมาได้เสียที ข้ารออยู่นานแล้ว" พูดจบเขาก็หันมาค้ำเว่ยอี่จื่อ แต่ก็ทำไปอย่างเร่งรีบ จากนั้นก็หันไปพูดกับเชี่ยวชาญ ขอให้อีกฝ่ายนั่งรถม้าคันเดียวกับเขา

เชี่ยวชาญไม่คิดปฏิเสธ นางเดินอาดๆ ตามเขาไปขึ้นรถม้าทันที

เว่ยอี่จื่อมองดูสองคนนั้นพูดคุยกันอย่างสนิสนมก็มีสีหน้าไม่ค่อยพอใจ

ผู้เสียนถอยห่างออกมาระยะหนึ่ง ในใจยังรู้สึกแปลกพิกล ก่อนหน้านี้ จวินอ๋องยังดูว่าเรjingอยู่แท้ๆ นี่นา

หัวจิ้งจิวรีบมาหาเชี่ยวชาญก็เพราะความเคลือบไหวของนางซาอ๋อง

เปลี่ยนแปลงไป อีกฝ่ายไม่ได้มุ่งตรงมาที่เจี้ยนคังตามแผนที่วางไว้ แต่กลับยกกำลังลงใต้เข้าโจมตีเมืองหนานคังแทน บัดนี้ยกทัพประชิดกำแพงเมืองจิ้นอันแล้ว หากบุกยึดได้เมื่อใดเขาก็จะสามารถวกกลับมายังเจียงโจว แล้วมาถึงเจี้ยนคังอีกครั้งผ่านทางไควจี

หวังจิ้งจื่อกล่าวว่า "ที่ผ่านมาฉางซาต้องลงมือทำทุกสิ่งด้วยความเงี้ยบเงี้ยบ ยากจะคาดเดาความคิด จู่ๆ เปลี่ยนแผนไปเช่นนี้จะต้องเป็นเพราะทราบข่าวว่าอู่หลิงอ่องตั้งทัพอยู่ที่เจียงโจวแล้วแน่"

เชี่ยซู่เคาะพัดจีบกับฝ่ามือ "กำลังทหารของสวีโจวคุ้มกันอยู่นอกเมืองหลวง ฉางซาอ่องจะต้องรักษากำลังไว้เพื่อรับมือพวกเขาแน่ จึงได้วางแผนเดินทางอ้อมเช่นนี้ ข้าบรักษากับอู่หลิงอ่องแล้ว ต้องไปเกลี้ยกล่อมรัชทายาทกับองค์ชายเก่าให้ร่วมมือกันตีข้าศึกให้ถอยร่น"

สีหน้หวังจิ้งจื่อยิ่งเต็มไปด้วยความกังวล "รัชทายาทนั้นอ่อนโยน แต่ก็เป็นคนขี้อะแวง เห็นจะเกลี้ยกล่อมไม่ได้ง่าย"

"ก็ต้องลองกันแล้วละ"

ภายในตำหนักบูรพา ชื่อหมาหลินนอนตะแคงอยู่บนตั่ง ท่าทางดูหดหู่ สีหน้าเป็นกังวล

เชี่ยซู่กับหวังจิ้งจื่อทยอยกันเดินตามนางกำนัลเข้าไป เมื่อเห็นคนที่อยู่ข้างในเป็นเช่นนี้ก็รู้สึกว่ไม่ดีแน่

หวังลั่วซิวนั่งอยู่ข้างตั่งสวมชุดขาววังอย่างสง่างาม มวยผมที่เกล้าสูงขับให้ใบหน้าอึ้งดงามอยู่แต่เดิมยิ่งเลิศล้ำขึ้นไปอีก

เชี่ยซู่เข้าไปค้ำับหวังลั่วซิวลุกขึ้นค้ำับตอบ แล้วลอบมองกลับมา

แวบหนึ่ง

ชื่อหมาหลินลุกขึ้นจากตั่งมานั่ง พอเห็นเชี่ยซุกก็ถอนหายใจ "วันนี้
อักษรานันต์มาถึงที่นี่ เป็นเพราะน้องแก้วมีความเคลื่อนไหวอะไรอีก
ใช่หรือไม่"

เชี่ยซุกส่ายหน้า "องค์ชายแก้ยังไม่ถึงกับจะบุกโจมตีตำหนักบูรพา
ง่าย ๆ หรือพะยะค่ะ รัชทายาทวางพระทัยได้" นางหันไปขยิบตาให้
หวังจิ้งจิวให้เขาล่าแผนการต่อ อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว
น่าจะพูดจากันง่ายกว่า

หวังจิ้งจิวเล่าผลการหารือระหว่างเชี่ยซุกกับเว่ยอี่จิวให้ชื่อหมาหลินฟัง
ทั่วกลับเห็นเขามีท่าทีลังเล "น้องแก้วจะยอมหรือไม่"

เชี่ยซุกจึงเอ่ยโหม่นว้าว "รัชทายาทเป็นพี่ใหญ่ หากรัชทายาทเป็น
ผู้ออกปากเอง องค์ชายแก้ต้องทรงยอมแน่พะยะค่ะ"

หวังจิ้งจิวพยักหน้า "ที่ท่านอักษรานันต์พูดมากก็มีเหตุผล
องค์ชายแก้เองก็จริงเป็นห่วงฝ่าบาทกับก๊วยเฟยจึงถูกคนยุแหยง มิเช่นนั้น
คงไม่เลอะเลือนถึงขั้นนี้"

"เช่นนั้น...ทางด้านฉางซาอ๋องเล่า"

เชี่ยซุกแหม่ปากพลางโบกพัดจีบไปมา

หวังลั่วฉิวมองดูเชี่ยซุกกับพี่ชาย จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ให้ข้าพูดคุยกับ
รัชทายาทสักหน่อยเถิด"

เชี่ยซุกกับหวังจิ้งจิวหันมามองหน้ากันแล้วถอยออกไปจากตำหนัก

ประตูตำหนักปิดลง หวังลั่วฉิวจึงเดินไปอยู่ข้างกายรัชทายาทแล้ว
กุมมือเขาไว้ "ในคืนนี้ที่พวกเราอภิเษกกัน ท่านสาบานไว้แล้วมิใช่หรือ"

จะปกป้องลั้วชีวไปชั่วชีวิต บัดนี้ศัตรุนำกลั้วมาอยู่ต่อหน้าแล้ว ท่านจะ
มัวแต่หวาดกลัวอยู่หรือ"

ชื่อหมาหลินตะลึงงัน เขามีสีหน้าละอายใจ "เจ้าพุดก็ถูก ข้าเป็น
รัชทายาทแห่งแคว้นนี้ บัดนี้เสด็จพอนอนชม แผ่นดินสุมเสี้ยงจะพินาศ
จะมามัวหวาดกลัวเอาแต่กลัวอยู่เช่นนี้ได้อย่างไร"

หวังลั้วชีวกระเถิบร่างเข้าไปในอ้อมอกชื่อหมาหลิน "วางใจเถอะ
ไม่ว่าอย่างไรลั้วชีวก็จะขออยู่ร่วมกับท่านเสมอ...ไม่ว่าก้าวหน้าหรือ
ถดถอย"

ชื่อหมาหลินโอบกอดหวังลั้วชีวไว้แน่นแล้วพยักหน้า

ทางด้านชื่อหมาถึงเองก็ไม่ได้ง่ายดายนัก เว่ยอ้อจื่อเกลี้ยกล่อม
อยู่นาน แต่เขาก็ยังนึกกลางแคลงใจ "ฉางซาอ่องกับรัชทายาทสนิทสนมกัน
ใครรับรองได้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ร่วมมือกัน"

"กระหม่อมขอรับรองเอง"

เว่ยอ้อจื่อกับชื่อหมาถึงเงยหน้าหันไปมองทางประตูพร้อมกันทันที
เสียงชุกกำลังเข้ามาโดยมีผู้เสวียนพามา

"ขุนนางเจ้าเล่ห์เช่นเจ้ามาที่นี้ด้วยเหตุใดกัน!" ชื่อหมาถึงตบโต๊ะ
พลางผุดลุกขึ้นยืน

ใบหน้าเสียงชุกประดับด้วยรอยยิ้ม "ก็มาพุดให้องค์ชายแก้ว
วางพระทัยนะพะยะคะ แม้แต่รัชทายาทก็ทรงตอบรับแล้วว่าจะช่วยกัน
ด้านฉางซาอ่อง มีเพียงพระองค์ที่ยังทรงสงสัยในตัวรัชทายาทอยู่"

"อะไรนะ รัชทายาทตอบรับแล้วหรือ!"

"พะยะคะ อีกไม่ช้ารัชทายาทก็จะเสด็จมาถึงแล้ว กระทบ่อม ล้วงหน้ามาดูก่อนว่าองค์ชายจะตรัสว่าอย่างไร แต่ดูท่าทางแล้ว องค์ชายก็ไม่เหมือนคนที่มีสายตายาวไกลอย่างที่เขารว่กัันมาเลย"

ชื่อหมาถิงถูกเซี่ยชู่ยั่วยุ เขากั้่นั่งกลับลงไปด้ว้ความฉุนเฉียว

ไม่นานนัก ชื่อหมาถิงลนกับหวังจิ่งจื่อก็มาถึงพร้อมกัน โดย ชื่อหมาถิงจงใจสวมชุดขุนนางมาเป็นพิเศษ ท่าทางเขาดูสุ่มมยั้ง หลังจากสาวเท้าเร็วๆ เข้ามาในห้องโถงแล้วก็เห็นชื่อหมาถิง จิ่งพุด อย่างละอายใจว่า "น้องเก้า หากเข้าได้้อออกหน้ามาพุดกับเจ้าให้รู้เรื่อง แต่เน่่นๆ ก็คงไม่เกิดเรื่องลูกกลมมาถึงขั้นนี้ นั้ถือเป็นความผิดของข้าเอง บัดนี้เกิดคววมวุ่นวายภายในและยังมีภัยคุกคามจากภายนอกด้ว้ พวกเราพี่น้องหยุดขัดแย้งกันเองได้แล้วกระมัง"

ชื่อหมาถิงทำเสียงเยาะหยัน "เรื่องอื่นใดล้วนระงับไว้ก่อนได้้ชั่วคราว กลั้วก็แต่สัมพันธ์แนบแน่นระหว่างเสด็จพี่กับเสด็จอา ถิงตอนนั้นจริงๆ ท่านคงลงมือจัดการไม่ลงกระมัง"

"ต่อให้เข้ากับเสด็จอาจะสนิทสนมกันเพียงใด แต่เข้าก็แยกแยะได้้ว่า คุณธรรมคืออะไร"

สีหน้าชื่อหมาถิงค่อยดีขึ้นบ้าง

เซี่ยชู่จิ่งถือโอกาสเอ่ยแทรกขึ้น "พี่น้องแม้มีทะเลาะเบาะแว้งแต่ ก็ร่วมใจต้านภัยจากคนนอกได้้ องค์ชายทั้งสองทรงร่วมแรงร่วมใจกัน เช่นนี้ ฝ่บาททงพอพระทัยมากแนพะยะคะ"

ชื่อหมาถิงหวนนึกถึงฮ่องเต้ สุดทำยก็รู้สึกสะเทือนใจ เขาหันไปมอง เว่ยจื่อฝ่ ฝ่ยหลังก็พยักหน้าให้เขา

"เช่นนั้นก็ดี ข้ากับรัชทายาทจะเข้าวังด้วยกัน...ไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อ"
 ชื่อหมาหลินยินดียิ่ง เขาถึงกับเดินนำหน้าไป
 หวังจิ้งจอกติดตามสององค์ชายเข้าวัง เดิมทีเขี่ยชูก็คิดว่าจะไปด้วย
 แต่เว่ยอี่จื่อห้ามเอาไว้

สีหน้าเขาเหมือนไม่มีอะไรแต่กลับถือโอกาสสอดมือเข้ามาใน
 ชายแขนเสื้อกว้างพลางกุมมือนางไว้ "กว่าข้าจะได้กลับมาไม่ง่ายดายเลย
 ยากจะหาโอกาสได้อยู่กันตามลำพัง ทว่าเจ้ากลับทำหึงหวง แล้วจู่ๆ
 ก็ถูกหวังจิ้งจอกลากตัวไปเสียอย่างนั้น"

"เข้าไปทำหึงหวงเมื่อใดกัน" เขี่ยชูตีสีหน้าขริม
 เว่ยอี่จื่อชำเลื่องมองนอกห้องที่หนึ่งแล้วรวบตัวนางมากอดไว้ที่
 หลังประตู

พอเขี่ยชูตื่นหนีไม่ได้ นางก็ยิ้มแล้วเอ่ยว่า "เหตุใดข้าจึงรู้สึกว่
 คนที่หึงหวงคือเจ้าต่างหากเล่า"

เว่ยอี่จื่ออมยิ้มแล้วพยักหน้า "ใช่สิ ข้าไม่ปฏิเสธเหมือนเจ้าหรอก"
 เขี่ยชูกลอกตาใส่เขา

พอฮ่องเต้พ้นสติคืนมาแล้วเห็นรัชทายาทกับองค์ชายแก้วมากอดเข้า
 อยู่ข้างแท่นบรรทม แสดงความมุ่งมาดว่าจะร่วมกันต่อต้านฉางซาฮ่อง
 พระองค์ก็สะเทือนใจจนขอบตาร้อนผ่าว

"นึกไม่ถึงว่าเราจะถูกน้องชายแท้ๆ ก่อกบฏ บัดนี้ได้เห็นพวกเจ้า
 สองคนพี่น้องร่วมแรงร่วมใจกันเช่นนี้ เราก็พอใจมาก"

เมื่อเป็นเช่นนี้ฮ่องเต้ก็ยิ่งรักใคร่ชื่อหมาถึงและไร้อคติกับชื่อหมาหลิน

รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา

วันถัดมาเช้าจึงสั่งให้หวังจิ้งจื่อร่างราชโองการประกาศให้ฉางซาต้องยอมจำนนเสียในนามของรัชทายาท ทั้งยังสั่งให้ฉู่หลิงต้องระดมกำลังสกัดหลังเอาไว้ หากฉางซาต้องไม่โอนอ่อนตามราชโองการก็ให้เคลื่อนกำลังได้ทันที

ทัพของฉางซาต้องหยุดอยู่ที่เมืองจิ้นอัน ยามนี้ยังคงไร้คำตอบกลับมาชั่วคราว แต่จู่ๆ ก็มีข่าวร้ายมาจากการศึกที่หนึ่งใจ

หวนถึงกำลังนั่งรำสูรากับพวกลูกหลานชนชั้นสูงหลายคน เขานั่งไปเห็นสาวงามเดินผ่านมาที่นอกหน้าต่าง สูราก็ถือไว้ในมือเขาก็ถึงกับกระชอกออกมามากกว่าครึ่ง

รอยยิ้มชวนหลงใหล ดวงตางดงามจับใจ เป็นหญิงสาวที่สวยที่สุดเท่าที่เขาเคยพบพานมาในชีวิตนี้

เหล่าสหายต่างพากันกระหึ่มกันไปมาพลางหัวเราะเสียงดัง กระนั้นเขาก็ยังไม่อาจละสายตาจากนางได้ ทันใดนั้นก็เห็นว่ามู่ไปกำลังเดินตามสาวงามผู้นั้นมา ในใจเขายินดียิ่ง รีบปราดเข้าไปหาทันที

มู่ไปนำคนหลายคนคอยตามคุ้มกันมู่เมื่อยวหรง จู่ๆ ถูกคนมาดึงแขนไว้ เช่นนี้เขาจึงหันขวับไปมอง เมื่อเห็นเป็นคุณชายหวน เขาจึงรีบค้อมคำนับ

หวนถึงเอาเงินยัดใส่มือมู่ไปพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย "มู่ไป สาวงามผู้นี้เป็นใครกัน"

"อ้อ เป็นลูกสาวคนสุดท้องของมู่ซ่งผู้ว่าการมณฑลหนึ่งใจ ตอนนี้

มาเป็นแขกของจวนอัครเสนาบดีขอรับ"

หวนถึงมีสีหน้าหนึ่งซึ่ง "อ้อ..."

ดูแล้วพี่ชายผู้ซึ่งเหมาหมดไม่ว่าบุรุษหรือสตรีจะมีคนในดวงใจคนใหม่
แฮ้อ ข้าคงหมดสิทธิ์เสียแล้ว

หวนถึงกำลังจะเดินกลับไปด้วยท่าทางที่เซื่องซึม จู่ๆ ก็มีม้าเร็ว
ห้อตะบึงมาแล้วหยุดก็กลงตรงหน้ามู่เมี่ยวหง พอลงจากหลังม้าแล้วก็
กล่าวรายงาน "ท่านอัครเสนาบดีขอเชิญคุณหนูกลับไปที่จวน มีข่าวด่วน
ส่งมาจากทางหนึ่งใจ ขาวนี้เกี่ยวข้องกับบิดาของคุณหนูขอรับ"

มู่เมี่ยวหงทำเสียงเหยียด "มีอะไรก็ว่ามาเถิด ข้ายังไม่อยากพบ
หน้าเขา"

สองข้างทางมีสายตาลอบมองมู่เมี่ยวหงอยู่ไม่น้อย อ่านสายตา
ของคนที่ผ่านไปมาได้ว่า นางผู้นี้เป็นใครกัน กล้ามาทำท่าหยามเกียรติ
อัครเสนาบดีของพวกเขา!

คนที่มาหน้าเจื่อนไป เขาลังเลอยู่นานแล้วจึงเอ่ยว่า "ผู้ว่าการ
มณฑลหนึ่งใจถูกสังหารในสนามรบ ลีนซีฟแล้วขอรับ"

มู่เมี่ยวหงตะลึงงัน ใบหน้านางเผือดสีไปทันใด ของในมือถึงกับ
ร่วงหล่นลงพื้น จู่ๆ ร่างก็โอนเอนไปมาเป็นลมล้มพับ

หวนถึงถลันเข้าไปประคองมู่เมี่ยวหงไว้ได้ทัน แต่พอถูกคนรอบข้าง
มองมาก็รู้สึกเก้อเขินอยู่บ้าง เขาจึงคู้มนางขึ้นมาแล้วพูดกับมู่ไป "ข้าจะไป
ส่งนางกลับจวนอัครเสนาบดีเอง"

กลับถึงจวนอัครเสนาบดี มู่เมี่ยวหงก็ไร้ซึ่งความว่าเงงเฉกเช่นที่

เคยเป็น พอตื่นแล้วก็ได้แต่เช็ดน้ำตาบ่อยๆ ไม่ยอมกินข้าวกินปลา ตั้งแต่นั้นถึงนางได้รับการพะเน้าพะนอเอาใจจากบิดามาโดยตลอด ไหนเลยจะรับเรื่องที่น่าตกใจเช่นนี้ได้

เชี่ยชูปลอบอยู่นาน ทว่ามู่เมี่ยวทรงกลับไม่สนใจใยดีแม้แต่หน่อย มีแต่ฝ่ายผมซัดเชี่ยวลงทุกวัน

ถึงตอนนี้เวย์อี้จื่อก็เคลื่อนกำลังมาประชิดกำแพงเมืองหลวงแล้ว เชี่ยชูกำลังลังเลอยู่ว่าจะให้เขารับตัวมู่เมี่ยวทรงไปอยู่ที่จวนต้าซือหมา ดีหรือไม่ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เป็นคนพานางมา จะว่าไปแล้วนางก็มาเป็น แยกที่จวนอัครเสนาบดีแค่ชั่วคราวเท่านั้น

ไม่ต้องให้เชี่ยชูออกปาก เวย์อี้จื่อก็มาด้วยตนเอง แม้ว่ามู่ซงมิได้ เป็นญาติสายตรงของเขา แต่ก็เคยได้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา เขาย่อมต้องมาแสดงความอาลัย

เวย์อี้จื่อมาอย่างเร่งรีบจนมิทันได้ถอดเกราะ มือยังถือกระบี่อยู่ ด้วยซ้ำ เขารีบเดินทางมาไม่หยุด

มู่ไปพาเขาไปยังเรือนที่พักของมู่เมี่ยวทรง เชี่ยชูเองก็อยู่ที่นั่นด้วย เมื่อเห็นเขามาแล้ว นางเพิ่งลุกขึ้นเพื่อจะพูดอะไรบางอย่าง มู่เมี่ยวทรงที่กำลังหลังน้ำตาเสียบๆ ก็ราวกับได้พบญาติ ร้องไห้โฮออกมาแล้วตรงเข้าสู่ อ้อมกอดเวย์อี้จื่อทันที

เชี่ยชูเม้มปากแล้วนั่งกลับลงไป จากนั้นจึงโบกมือให้มู่ไปออกไป

เวย์อี้จื่อค่อยๆ ผลักมู่เมี่ยวทรงออก "ข้าเสียใจกับความสูญเสีย ของเจ้าด้วย บิดาเจ้าสละชีพเพื่อบ้านเมือง นับเป็นวีรบุรุษ เจ้าเป็นบุตรรี ของวีรบุรุษ ควรต้องเข้มแข็ง"

มู่ซังเป็นขุนนางที่ฮ่องเต้ไว้วางใจ แม้จะไปประจำการอยู่ที่หนึ่งใจ
แสนห่างไกล แต่ก็ยังมีสายใยผูกพันแนบแน่นระหว่างฮ่องเต้กับขุนนาง
สุขภาพฮ่องเต้เพิ่งจะดีขึ้นเพราะความอึดอ้อมใจ พอได้รับข่าวร้ายนี้
พระองค์ก็กลับไปโศกเศร้าอีก เพื่อจะปลอบใจพระองค์ พอไทเฮาทราบว่า
มู่เมี่ยวหรงอยู่ที่เมืองเจี้ยนคังด้วย จึงหวังจะทำให้พระองค์คลายเศร้า

ไทเฮาได้พบเห็นผู้คนมามากก็จริง แต่พอมองเห็นมู่เมี่ยวหรงแล้ว
ก็ยังทำให้ดวงตาพระนางเป็นประกายได้ ไทเฮายุดแขนมู่เมี่ยวหรงไว้
ก่อนเอ่ยอีกหลายคำโดยไม่ลืมหามถึงอายุอานาม

มู่เมี่ยวหรงได้พบไทเฮาเป็นครั้งแรกก็แสดงความน่าเอ็นดูออกมา
แล้ว "ทูลไทเฮา ปีนี่เมี่ยวหรงเพิ่งอายุครบสิบเจ็ดปีเพคะ"

"เช่นนั้นก็ควรหมั้นหมายได้แล้ว" ขุนนางผู้มีคุณูปการสละชีพ
ในการรบมา วิธีปลอบขวัญอย่างหนึ่งของเชื้อพระวงศ์ก็คือช่วยจัดแจง
เรื่องความเป็นไปในอนาคตให้แก่ลูกหลานของพวกเขา ไทเฮาเองก็ไม่ใช่
ข้อยกเว้น จึงเอ่ยกับนางอย่างอ่อนโยนว่า "เมี่ยวหรงตบแต่งกับใครไปหรือยัง
เจ้ามีคนในใจแล้วหรือไม"

มู่เมี่ยวหรงจึงนึกขึ้นได้ นางกระซิบบอกต่อไทเฮา "มีเพคะ เมี่ยวหรง
ปักใจที่อุ่หลิงอ่องนานแล้วเพคะ"

27

เชี่ยชู่ไม่ทราบเรื่องที่มีเมี่ยวหรงเข้าวัง เนื่องจากนางมีเรื่องที่สำคัญ
ยิ่งกว่าต้องรับมือ

สถานการณ์การสู้รบที่หนึ่งใจไม่ได้เลวร้ายลงเพราะการตายของมู่ซง
กลับกัน สวินจิวที่อยู่แนวหน้ากับจางจ้าวรองแม่ทัพใช้การตายของเธอ
มาปลุกใจเหล่าทหาร ทำให้พวกทหารกรุ่นด้วยความแค้นจนต้องการ
จะเอาชนะ สามารถตีกองทัพของมู่หรงเฉาจนถอยร่นออกไปจากเมือง
หนึ่งใจได้ ทั้งสองฝ่ายจึงประจันหน้ากันอยู่

เชี่ยชู่ถือโอกาสนี้สั่งให้ที่ปรึกษาที่อยู่ใต้บังคับบัญชาเขียนประกาศ
ประณามการทำลายข้อตกลงของแคว้นถู่อวี่หุน ซึ่งแสดงถึงการไม่คำนึง
ถึงคุณธรรม เรียกร้องให้บุรุษชาวต้าจิ้นอาสาเป็นทหาร เพียงชั่วพริบตา
ก็ปลุกขวัญทุกคนจนฮึกเหิม จากนั้นจึงถือโอกาสนี้ระดมพลเพื่อรับมือ
กับทางฉางซาอ๋อง

ในที่สุดนางซาอองก็ส่งคนมา เป็นบัณฑิตวัยกลางคน ดูแล้วฉลาดหลักแหลม หวังจึ่งจื่อจะพาเขาไปตำหนักบูรพาเพื่อพบกับรัชทายาท เขากลับบอกว่าอยากจะพบกับอัครเสนาบดี

หวังจึ่งจื่อจึงต้องพาเขาไปพบเซี่ยชู

เซี่ยชุนั่งอยู่ในห้องหนังสือ นางมองดูเขาจ้องมาที่ตนเอง ทั้งไม่ได้คุกเข่าและไม่คำนับ จึงเรียกองครักษ์ผู้หนึ่งเข้ามาสั่งการ "คนผู้นี้ไม่รู้มารยาท ตัดขาเขาซะ!"

บัณฑิตผู้นั้นตื่นตระหนก รีบค้อมคำนับทันที "ท่านอัครเสนาบดีโปรดอภัยด้วย ช้าน้อยล่วงเกินท่านแล้ว"

เซี่ยชูเห็นเขาไร้ความกล้าหาญ ดูแล้วส่ายตาที่นางซาอองใช้มองคนคงไม่เท่าไรนัก

นางเอ่ยถามเสียงเครียด "นางซาอองว่าอย่างไร"

บัณฑิตผู้นั้นค้อมศีรษะกล่าวว่า "นางซาอองบอกว่าไม่ขอเจรจากับรัชทายาทและไม่เจรจากับองค์ชายแก้ว แต่จะขอเจรจากับท่านอัครเสนาบดีและอยู่หลังออง"

เซี่ยชูกับหวังจึ่งจื่อส่งสายตาให้กันเป็นเชิงรับรู้

นางซาอองเป็นคนฉลาดจริงๆ รัชทายาทกับองค์ชายแก้วเพิ่งจะถูกเกลี้ยกล่อมให้ร่วมมือกันได้ เขากลับเลือกที่จะเจรจากับผู้สนับสนุนของทั้งสองฝ่าย เป็นเช่นนี้ก็ง่ายที่จะทำให้ทั้งสององค์ชายเกิดความแตกแยกกันขึ้นมาอีกระหว่างการเจรจา

บัณฑิตยังพูดอีกว่า "นอกจากนี้ขอให้ทั้งสองท่านเดินทางเข้ามาในเมืองโดยแต่งกายด้วยชุดสามัญและมีผู้ติดตามเพียงน้อยคน ห้าม

นำทหารเข้ามาด้วย"

เชษฐหิวเราะอย่างหยามหยัน "ฉางซาอ่องมีกำลังทหารเท่าใดกัน แล้วนอกเมืองเจี้ยนคังมีกำลังทหารเท่าใด เจ้าคิดว่าเขามีดีพอจะต่อรองได้หรือ ที่ราชสำนักส่งหนังสือยอมจำนนก็เพียงเพราะเห็นแก่หน้าเขาที่เป็นเชื้อพระวงศ์ และไม่อยากจะศัตรูภายนอกฉวยโอกาสนี้มาหาผลประโยชน์ได้ ความผิดของเขาฐานร่วมมือกับศัตรูทรยศแผ่นดินยังไม่ได้สะสางเลยด้วยซ้ำ!"

บัณฑิตถูกเชษฐหิวเราะก็ตกใจ พยายามรวบรวมความกล้าแล้วเอ่ยว่า "ข้าน้อยเพียงมาทำตามหน้าที่ ได้ส่งสารถึงท่านเรียบร้อยแล้ว"

"เช่นนั้นก็ดี เจ้ากลับไปเถอะ นำคำพูดของข้าทุกคำไปแจ้งแก่ฉางซาอ่องอย่าให้ตกหล่น บอกเขาว่าเขาเป็นโจรภททรยศแผ่นดิน มีคุณสมบัติใดจะมาสั่งหารข้าได้"

บัณฑิตผู้นั้นเกรงจะถูกสั่งหารจึงรีบคำนับแล้วหลบออกไป

สีหน้าและท่าทางของหวังจิ้งจือดูเป็นกังวล "ท่านอัครเสนาบตีไม่กลัวว่านี่จะเป็นการยั่วยุฉางซาอ่องหรือ"

เชษฐสายหน้า "ที่เรียกว่าประกาศยอมจำนนก็แค่แผนถ่วงเวลาเท่านั้น บัดนี้กองทัพของหยางเจียวล้อมอยู่ด้านหลังเมืองฉางซาแล้ว ฉางซาอ่องออกมาจากรังใจเมื่อใดก็จะได้จัดการเขาเสียให้สิ้น บัดนี้จึงต้องยั่วยุให้เขาลงมือ จึงจะตีกระหนาบพร้อมกันทั้งหน้าและหลังได้"

หวังจิ้งจือเข้าใจแล้ว ทว่าทันใดนั้นก็นึ่วหน้า "ฉางซาอ่องทุ่มเงินสุดตัวเพื่อทูปหม้อจมเรือ* เช่นนี้ ดูเหมือนว่ามุ่งมันจะเอาชนะให้ได้ทีเดียว"

* ทูปหม้อจมเรือ อุปมาว่าไปตายเอาดาบหน้า ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต่อสู้ให้ถึงที่สุด มีที่มาจากตอนที่เซียงอู๋รบกับกองทัพแคว้นจินริมแม่น้ำจางเหอ เซียงอู๋สั่งให้ทหารทูปหม้อข้าวและจมเรือของฝ่ายตนทุกลำเป็นกุศโลบายให้ทหารผู้ตายถวายชีวิตเพราะไม่มีทางใดที่จะรอดอีกแล้ว สุดท้ายทหารเซียงอู๋จำนวนสองหมื่นนายก็สามารถเอาชนะทหารแคว้นจินสองแสนนายได้

เซี่ยชู่ยิ้มเอ่ยว่า "อาจเป็นความมุ่งมั่นยอมตายก็เป็นได้"

ฉางซาต้องถูกช่วยฉุกเฉินจริงๆ วันนี้จึงฉีกหนังสือขอยอมจำนน แล้วยกทัพลอบบุกโจมตีเมืองไควจีในยามวิกาล

ผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลเมืองไควจีมีความสามารถ ปล่อยให้ฉางซาต้องบุกเข้ามาได้ราวกับไม่มีคนคอยเฝ้า แต่พอเขายึดไควจีได้แล้ว เรื่องแรกที่ทำ กลับเป็นการรื้อสุสานบรรพชนของเหล่าตระกูลใหญ่

สุสานสกุลหวังยอมเป็นแห่งแรกที่ถูกรุก เมื่อข่าวนี้แพร่ไปถึงเจี้ยนคังแล้ว บรรดาตระกูลใหญ่ก็พากันตื่นตะลึง เซี่ยชู่กำลังสงสัยว่าฉางซาต้องมีแรงจูงใจใดจึงได้ทำเช่นนี้ ผู้อาวุโสของสกุลหลิวก็ให้คนส่งจดหมายมา

ผู้อาวุโสสกุลหลิวผู้นี้ก็คือผู้อาวุโสสูงสุดของตระกูล ในอดีตเคยได้รับความโปรดปรานอย่างมากจากอดีตฮ่องเต้ เซี่ยชู่ไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับฉางซาต้องจึงได้เขียนจดหมายไปสอบถามเขา วันนี้เขาจึงได้มีจดหมายตอบกลับมา

ในจดหมายเขียนถึงฉางซาด้วยถ้อยคำสรรเสริญเยินยอมากมาย เซี่ยชู่เองก็เคยได้ยินมาว่าฉางซาต้องผู้นี้เก่งกาจทั้งด้านการทหารและอักษร จึงคิดมาตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาคงไม่ยอมที่จะตกเป็นเบี้ยล่างของผู้ใด จนอาจถึงคราวก่อการกบฏ ทว่าข้อความต่อจากนั้นท่านผู้อาวุโสสกุลหลิว ได้เล่าเรื่องราวในอดีตมาเรื่องหนึ่งด้วย

เมื่อก่อนตอนที่อดีตฮ่องเต้ยังครองราชย์อยู่นั้น ได้สอบถามพระโอรสทั้งหลายถึงนโยบายการปกครอง ฉางซาต้องเสนอให้กำจัดเหล่าตระกูล

ชั้นสูงแล้วรวมพระราชอำนาจเอาไว้ ทำให้ดีดต้องแตกตะลึงพริ้งเพริดยิ่ง
เรื่องนี้จึงถูกอดีตต้องเฝ้าระวังเอาไว้ก่อน มิเช่นนั้นจะต้องเกิดความวุ่นวาย
ครั้งใหญ่แน่

เซี่ยชู่ประหลาดใจนัก เดิมทีเพียงรู้ว่าที่ข้างซาอ่องซุงจะเข่นฆ่า
นางนั้น จุดประสงค์ก็เพื่อวางแผนปั่นป่วนราชสำนักเพื่อชิงบัลลังก์ แต่
ดูเหมือนนางเพิ่งเข้าใจเหตุผลจริงๆ ที่เขาคิดครองบัลลังก์

ในเมื่อเขาต้องการจะจัดการกับตระกูลใหญ่ทั้งหมด นางก็ยอมต้อง
อาศัยความร่วมมือจากตระกูลใหญ่ทุกตระกูลเพื่อมาต่อต้านเขาไว้

เซี่ยชู่จึงสั่งให้ส่งจดหมายไปถึงตระกูลใหญ่แต่ละตระกูลเพื่อขอระดม
กำลังของทุกคน ทุกบ้านล้วนมีกองกำลังเป็นของตนเอง ไม่ว่ามีมากหรือ
มีน้อย แต่เมื่อรวมกันแล้วย่อมต้องกลายเป็นทัพใหญ่กองหนึ่งได้

เซี่ยชู่เจตนาหมายเสร็จ นางก็รู้สึกอ่อนเพลียอย่างมากจึงใช้มือทำ
ศิระเพื่อสับหลังบนโต๊ะ ทันใดนั้นมู่ไปก็สาวเท้าเข้ามาในห้องหนังสือแจ้งว่า
"คุณชายขอรับ คุณหนูมู่กับคุณชายหวนทะเลาะกันอยู่ที่หน้าประตูจวน
ขอรับ"

เซี่ยชู่เบิกตากว้าง "อะไรนะ! ไปดูหน่อยซิ!"

หวนถึงเดินเตร็ดเตร่อยู่นอกจวนอัครเสนาบตีนานแล้ว ตั้งแต่
ได้พบกับมู่เมี่ยวหรง ใจเขาก็เหมือนมีกรงเล็บหลายสิบอันมากกัดข่วน
เขาคิดแต่อยากจะทำหน้านางทุกช่วงเวลา แม้จะสงสัยว่าญาติของตนเอง
กับนางอาจมีสัมพันธ์กัน ถึงอย่างนั้นเขาก็อดใจไม่ไหวจนต้องมาที่นี่

พอดีมู่เมี่ยวหรงเพิ่งกลับมาจากวัง พอลงจากรถม้าแล้วก็เห็น

บุรุษแปลกหน้าเอาแต่จ้องมองนางไม่วางตาในใจรู้สึกไม่ค่อยสบายอารมณ์
รอจนเขาเดินมาพูดกับนางก่อน นางจึงตีหน้าเครียดพูดกับเขาไป
สองสามประโยค

หวนถึงรู้สึกน้อยใจอย่างมาก เขาจึงพูดไปตามตรงอย่างคนไม่ยั้งคิด
"วันนั้นแม่นางเป็นลมหมดสติไป เป็นข้าเองที่อุ้มเจ้าขึ้นรถม้ามา เหตุใด
แม่นางช่างไร้น้ำใจเช่นนี้"

ดวงตากลมโตของมู่เมี่ยวหงงเบิกกว้าง "เจ้า! เห็นชัดๆ ว่าเป็น
พวกเสเพล!"

หวนถึงรีบบอก "ไม่ใช่นะ ข้าเห็นแม่นางครั้งแรกก็รู้สึกต้องใจ
ไม่ได้มีความคิดสกปรกใดๆ เลย" พูดจบเขาก็รีบกล่าวเสริม "ข้ารู้ว่า
แม่นางยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ รอให้ผ่านไปสามเดือนแล้วค่อยพูดเรื่องนี้กัน
ดีหรือไม่ ข้าเพียงแค่อยากมาพบเจ้าสักหน่อยเท่านั้น"

ฮ่องเต้มีประกาศตราขອງการ เพื่อไม่ให้งานปกครองเกิดความเสียหาย
ลูกหลานของขุนนางที่เสียชีวิตไปให้ไว้ทุกข์โดยนับเดือนเท่ากับปี ไว้ทุกข์
สามเดือนจึงเท่ากับไว้ทุกข์สามปี

มู่เมี่ยวหงงหัวเราะหยามหยัน "ข้าไม่ได้รู้สึกอะไรกับเจ้าเสียหน่อย
คุณชายรีบไปเสียเถอะ หากไม่จะกลายเป็นการทำผิดต่ออู่หลังฮ่อง"

หวนถึงได้ฟังก็ยินดี "อู่หลังฮ่องนะหรือ เขาเป็นสหายกับข้ามา
ตั้งแต่ยังเยาว์ จะมีอะไรที่ผิดต่อเขาได้อีกเล่า"

มู่เมี่ยวหงงตอบกลับอย่างขุ่นเคือง "ไทเฮาทรงรับปากแล้วว่าจะให้ข้า
หมั้นหมายกับเขา หากเจ้ายังไร้มารยาทอีก จะไม่ถือว่ากระทำผิดต่อเขา
ได้หรือ"

หวนถึงตะลึงงัน "หา? ข้าพผู้ไปหรือไม่"

"ข้าก็ว่าจะถามอยู่พอดี" เชี่ยชู่ยืนอยู่ที่ปากประตู นางจ้องมอง
มู่เมี่ยวหรง "เจ้าเพิ่งพูดว่าอะไรนะ"

มู่เมี่ยวหรงทำเสียงหึหัยันๆ แล้วเดินผ่านหน้าเชี่ยชู่ไป

เชี่ยชู่ให้มู่ไปมาต้อนรับหวนถึง แล้วเดินตามมู่เมี่ยวหรงไปจนถึงที่พัก
ของนาง ก่อนจะถามขึ้นอีกครั้ง "ที่เจ้าพูดมาเมื่อครู่นี้เป็นความจริงหรือ"

"ย่อมต้องเป็นความจริงสิ" มู่เมี่ยวหรงหันกลับไปกวาดตามองเชี่ยชู่
อีกครั้ง "เจ้าหิง?"

เชี่ยชู่เว้นหน้าน้อยๆ "ข้าเพียงแค่อคิดไม่ถึงว่าบิดาของแม่นางมู่เพ็ง
จะตายไป เจ้าก็คิดเรื่องแต่งงานเสียแล้ว"

มู่เมี่ยวหรงขอบตาแดงเรื่อ "เจ้าก็พูดง่ายนี้ บิดาข้าไปรบจนตัวตาย
พี่ชายก็อ่อนแอ นับจากนี้ไปสกุลมู่ล่มสลายแล้ว บัดนี้ไทเฮาทรงให้โอกาสข้า
เหตุใดข้าจะไม่ใช่โอกาสนี้เลือกที่พึงพิงให้ตนเองเล่า อีกอย่างข้าก็จริงใจ
กับอู่หลังอ่อง บิดาข้าก็หวังมาตลอดจะให้ข้าแต่งงานกับเขา"

เชี่ยชู่มีสีหน้าเย็นชาเล็กน้อย "เจ้าอยากแต่งงานกับเขา แล้วเขาอยาก
แต่งงานกับเจ้าด้วยหรือไม่"

"ข้ารู้ว่าเขาไม่อยากจะแต่งงานกับข้า!"

เชี่ยชู่ได้ยินแล้วก็ตกตะลึง

มู่เมี่ยวหรงโบหน้าแดงก่ำ "แต่เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์มาต่อว่าข้านี้ ข้าชอบเขา
ต่อให้เขาไม่ชอบข้า ข้าก็ยังชอบเขา ข้าชอบเขาจึงพยายามยื้อแย่งมา
ไม่ลองดูจะรู้หรือว่าเขาจะตกลงหรือไม่ แล้วเจ้าเล่า เทียบกันแล้ว แม้แต่
จะพูดคุยเรื่องแต่งงานกับเขา เจ้ายังทำไม่ได้เลย คิดว่าจะยอมล้างมือ

ต้มน้ำแกงให้เขาด้วยตนเองได้หรือ คิดว่าจะมีบุตรีให้เขาได้หรือ"

เชี่ยซู่หนึ่งงั้นไร้คำพูด

มู่เมี่ยวหวังนั่งลงอีกด้านพลางเข็ดน้ำตาบ่อยๆ

วันนี้ตอนที่ไทเฮารับปากว่าให้นางเลือกสามีได้เอง นางก็รู้สึก
ตื่นเต้นอย่างมาก แต่พอมาคิดๆ ดูแล้วก็พบว่ายังมีผู้หญิงอื่นที่นางจะต้อง
ข้ามผ่านไปได้ นางจึงรู้สึกปวดใจยิ่งนัก

บิดาที่รักใคร่ใยดีนางมากที่สุดได้จากไปแล้ว ผู้หญิงอื่นที่นางรัก
มากที่สุดก็ไม่เห็นนางอยู่ในสายตา สิบปีก่อนนางว่าเรingersักกังวล
มาเสมอจนกลายเป็นคนเย่อหยิ่งไปแล้ว จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าอนาคต
ภายหน้าจะเป็นเช่นไรเลย

มู่เมี่ยวหวังรู้สึกที่ตนเองช่างต่ำต้อยยิ่งนัก ดังนั้นเมื่อได้พบหญิง
ที่ต่ำต้อยเช่นกันนางจึงอดไม่ได้ที่จะเหือดดาล

เชี่ยซู่ไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงหันหลังแล้วเดินจากไป รีบไปพบหญิง
ที่ห้องหนังสือ

หญิงที่เป็นคนอารมณ์ดีมาแต่ไหนแต่ไร ยามนี้กลับไม่มีแกใจ
มารื่นเรingersอีก สีหน้าท่าทางเขาดูหมดอาลัยตายอยากยิ่งนัก

"ข้ายังคิดว่านางจะคิดอะไรกับพี่ชายเสียอีก ไม่คิดเลยว่าคนที่นาง
ต้องใจจะเป็นจิ้งจิง" เขาถอนหายใจ

เชี่ยซู่ตอบว่าเขา "กลับไปเถอะ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาคุยเรื่องนี้"

หญิงจากไปด้วยความผิดหวัง นางกลับไปห้องหนังสือ เขียนจดหมาย
ถึงเว่ยอี่จื่อ ทุกเรื่องล้วนเกี่ยวกับการระดมพลเพื่อรับมือฉางซาอ่อง

ก่อนจะส่งจดหมายให้มู่ไป เชี่ยซู่ยังนึกถึงเลขอยู่หลายครั้ง แต่ท้ายที่สุด

สิ่งที่คิดว่าจะบอกก็ไม่ได้บอกออกไป

รู้อยู่แล้วว่าสักวันต้องมาถึงวันนี้...ไม่ช้าก็เร็วอยู่ดี

ทุกคนล้วนดีใจกับเรื่องนี้ ข้าจะไปทำอะไรได้

ม่เมี่ยวทรงพุดถูกแล้ว ข้าทำอะไรไม่ได้สักอย่าง อาศัยอำนาจใด
ไปบงการเรื่องนี้กันเล่า

เดือนสี่ กลิ่นหอมของมวลผลกาพรณยามวสันต์แทบร้างราไป
จนหมด เมืองเจียนคังเต็มไปด้วยสีเขียวชอุ่มของพืชพรรณ บรรยากาศ
ในเมืองหลวงเคร่งเครียด สงครามกับฉางซาอ่องพร้อมปะทุได้ทุกเมื่อ

เชียวชุกินอาหารเช้าแล้ว ตอนที่กำลังจะขึ้นรถม้าออกจากจวน
นางก็พบว่าหน้าจวนมีรถม้าของจวนต้าซือหามาจอดอยู่

ผู้เสวียนที่อยู่ข้างรถยืนมือไปประคองให้คนบนรถก้าวลงมา พอเห็น
อีกฝ่าย นางก็ประหลาดใจในทันที "เซียงฮูหยินกลับมาเมืองหลวงแล้ว?"

เซียงฮูหยินสวมชุดกระโปรงสีแดงเข้ม แขนเสื้อกว้างสะบัดพลั่ว
ท่วงท่าสง่างามยิ่งนัก นางหันมามองหน้าเซียวชุกด้วยสีหน้าเย็นชา "ข้ามารับตัว
เมี่ยวทรงไปยังจวนต้าซือหามา ปรบกวันท่านอัครเสนาบดีให้คอยดูแลนาง
หลายวันแล้ว"

เซียวชุกฟังจากคำพูดของเซียงฮูหยินที่เหมือนมองว่าม่เมี่ยวทรงเป็นคน
ของตนเองไปแล้ว นางยิ้มอยู่ครู่หนึ่งแต่ไม่ได้พูดอะไร

ม่ไปไปแจ้งข่าวแล้ว เซียงฮูหยินมองดูเซียวชุกอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็พุดขึ้นมา
"ท่านอัครเสนาบดีพอจะพุดคุยกับข้าเป็นการส่วนตัวได้หรือไม่"

ตั้งแต่ได้ฟังเว่ยอ้อจื่อเล่าอดีตของเซียงฮูหยินแล้ว เซียวชุกก็นึกนับถือ

อีกฝ่ายขึ้นมามากหลายส่วน ท่าทีก็พลอยสุภาพอ่อนน้อมไปด้วย นางจึงผายมือออกเชื้อเชิญ ทั้งสองเดินไปอีกทางหนึ่งเพื่อหลบเลี้ยงสายตาคงทั่วไป

"บัดนี้ท่านอัครเสนาบดีกลายเป็นเป้าหมายของฉางซาอ๋อง คงเป็นเวลาที่ท่านต้องการกำลังทหารมาหนุนช่วยกระมัง"

เซี่ยชู่ฟิงแล้วเหมือนเซี่ยงฮุยินมีความนัยอื่นแอบแฝง นางจึงยิ้มเอ่ยว่า "อุ่หลังอ๋องมาช่วยฮ่องเต้ หาไซ้มาช่วยข้า อีกอย่างเป้าหมายของฉางซาอ๋องก็ไม่ใช่ข้าเสียทีเดียว"

"ข้าไม่สนใจเรื่องงานบ้านเมืองอะไรนี่หรอก ข้าสนใจเพียงแค่อนาคตของสกุลเว่ยเรา" เซี่ยงฮุยินจึงเซี่ยชู่เซมิ่ง "ท่านอัครเสนาบดีเองก็เคยรับรู้รสชาติความยากแค้นของแม่ลูกที่โดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งมาก่อนกระมัง ย่อมจะเข้าใจว่าถ้าจะกอบกู้ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลกลับคืนมาได้ นั่นมันยากเย็นเพียงใด"

เซี่ยชู่หลูบตาลง "ข้าเข้าใจ"

เซี่ยงฮุยินนิ่งงัน นึกถึงสิ่งที่เซี่ยชู่ได้ประสบมาแล้วก็เหม้มปากไม่พูดอะไร

มู่เมี่ยวหวงเดินออกมา นางหันไปค้ำน้ำอ้าลาเซี่ยชู่อย่างนอบน้อม แล้วค่อยหันไปค้ำน้ำเซี่ยงฮุยิน

เซี่ยงฮุยินจูงแขนมู่เมี่ยวหวงพลาจพุดจาปลอบโยน ทั้งสองพูดคุยกันอย่างสนิทสนม ท่าทางราวกับเป็นแม่ลูกกันอย่างไรอย่างนั้น

"ทั้งสองท่านเดินทางระวังด้วย ข้าขอไม่ไปส่ง" เซี่ยชู่หันร่างเดินไปที่รถม้า

ม่เม็วหรงมอดุงาร่างด้านหลังของเซ็ชชูแล้วก็รู้สึกเห็นใจอย่างบอกไม่ถูก

ม่ไปรีบเดินตามเซ็ชชูไปแล้วกระซิบว่า "คุณชายขอรับ ่อหลังอ่องออกเดินทางไปยังไควจีแล้ว ก่อนจะไป ได้เข้าวังไปเข้าเฝ้าก่อน"

เซ็ชชูหยุดยืนอยู่ครู่หนึ่ง "อึม"

เว่ยอี่จื่อเข้าวังก็เพราะไทเฮาเรียกตัวไปเข้าเฝ้า ย่อมจะเป็นเรื่องการแต่งงาน แต่ไทเฮายังพอรู้ว่าการใดควรไม่ควร จึงเพียงบอกให้เขากับม่เม็วหรงตกลงเรื่องงานมงคลให้เป็นที่มั่นเป็นเหมาะเสียก่อน รอให้การศึกสงบเรียบร้อย ม่เม็วหรงเลิกไว้ทุกข์แล้ว ค่อยพูดคุยเรื่องการแต่งงาน

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่เว่ยอี่จื่อยังคงปฏิเสธ

อันที่จริงไทเฮาเองก็ไม่มีแอกใจมาจัดการเรื่องนี้เช่นกัน บุตรชายของพระนางเองกำลังวุ่นวายเรื่องกบฏ หากมิใช่การทำเพื่อปลดอบขวัญหลังจากขุนนางสร้างคุณูปการแก่บ้านเมืองแล้ว พระนางก็แทบไม่สนใจจะเป็นกังวลเรื่องการแต่งงานของผู้อื่นหรอก ดังนั้นจึงมิได้ชักใ้ให้มากความ เพียงเอ่ยว่ารอให้การศึกเรียบร้อยก่อนค่อยว่ากัน ทำเช่นนี้ยังพอจะให้คำตอบแก่ม่เม็วหรงได้บ้าง

เว่ยอี่จื่อทราบแต่แรกแล้วว่าการจะรับมือกับไทเฮานั้นง่ายดายยิ่ง แต่ที่รับมือได้ยากที่สุดเห็นจะเป็นเซ็ชชูหยินมารดาของเขาต่างหาก เขาจึงไม่อาจรั้งรออยู่นาน พอออกจากวังแล้วก็นำกองทัพไปปราบปรามกบฏที่ไควจีทันที

นางซาอองชื่อหมาชื่ออยู่ในช่วงวัยที่ฮึกเหิม ทั้งยังเปี่ยมด้วยปณิธานอันแรงกล้า ทว่าน่าเสียดายเพราะเขาเอ่ยเรื่องโค่นล้มตระกูลใหญ่ออกมา ผู้ที่เห็นด้วยและคอยสนับสนุนเขาจึงมีอยู่น้อยมาก ข้างกายแทบไม่มีผู้ใดเก่งกาจพอจะใช้งานได้เลย มิเช่นนั้นคงไม่ถึงขั้นต้องไปรวมมือกับแคว้นคู่อริหุนเช่นนี้

เดิมทีแผนการของนางซาอองคือให้แคว้นคู่อริหุนใช้กำลังทหารจำนวนมากมาลวงกองทัพของเว่ยอี่จื่อส่วนใหญ่ให้ไปยังหนึ่งโจว ส่วนภายในอาณาจักรต้าจิ้นนั้นก็ใช้แผนการยุยงรัชทายาทกับองค์ชายเก้าให้ทั้งสองมาทำหน้ากันเอง ถึงตอนนั้นเขาจะชูธงกำจัดขุนนางชั่วข้างกายฮ่องเต้บุกเข้าเมืองหลวง หากกำลังทหารเข้มแข็งพอ การจะเผด็จศึกนั้นก็ทำได้ง่าย

ทว่าเว่ยอี่จื่อที่ในอดีตมักจะหาทางคุ้มกันหนึ่งโจวอย่างแน่นหนา ทุกครั้งนั้น คราวนี้กลับปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ไปจากที่เคย โดยเลือกมอบหมายการศึกษาที่หนึ่งโจวให้ผู้ใต้บังคับบัญชาไปทำแทน ส่วนตนเองก็คอยคุ้มกันอยู่ที่เจี้ยนคัง ถึงขั้นรวมมือกับเซี่ยชู่ไปช่วยกันเกลี้ยกล่อมรัชทายาทกับองค์ชายเก้าให้กลับมาปรองดองกันอีกด้วย

ทั้งสองคนนี้เป็นศัตรูคู่แค้นกันมิใช่หรือ!

มู่หรงเฉาก็เป็นคนเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง เขาคิดแต่จะฉกฉวยประโยชน์เมื่อจบเรื่องแล้วเท่านั้น จึงไม่ยอมเคลื่อนทัพใหญ่ หลังจากสังหารผู้ว่าการมณฑลหนึ่งโจวได้คนหนึ่งแล้วก็รั้งรอ ชื่อหมาสีจำต้องแสวงรับปากว่าจะเจรจากับพวกนั้นเพื่อสืบข่าวในเจี้ยนคัง คิดไม่ถึงว่าเซี่ยชู่กลับมองแผนการของเขาออกอย่างทะลุปรุโปร่ง เปลี่ยนเป็นส่งสารเยาะเย้ย

ถึงแล้ว มีกำลังราวสองหมื่น ยามนี้กำลังเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูหลักแล้ว"

ชื่อหมาซีผุดลุกขึ้น เขาถือกระบี่เอาไว้ "หึ! มีแค่สองหมื่นจะกลัวไป
โยเล่า ข้าจะให้พวกเขามาได้แต่กลับไปไม่ได้!" ก่อนจะเอ่ยเรียกแม่ทัพ
นายหนึ่งเข้ามา "ส่งจดหมายแจ้งข่าวไปยังแคว้นตู่อวี๋หุน เกรงให้หมู่ทรงเงา
รึปลงมือ"

แม่ทัพแจ้งว่า "ตอนนี้ไม่ต้องพูดเรื่องส่งจดหมายเลยพะยะคะ
น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ แต่คนของเราจะออกนอกเมืองยังทำไม่ได้เลย"

ชื่อหมาซีซึกดาบออกมาจ่อคอแม่ทัพผู้นั้นทันที "ทำไม่ได้จริงๆ
ก็ค่อยเอาศิระพระเจ้ามาพบ"

แม่ทัพไม่กล้าพูดอะไรมาก เพียงค้อมค่านับแล้วถอยออกไป

กำลังพลสองหมื่นซึ่งมาถึงแล้วนั้นเป็นแค่กองหน้า กำลังพลของ
เว่ยอี่จื่อยังไม่ถึง

ชื่อหมาซียืนสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน เขาออกคำสั่งอีกหลายคำสั่ง
ขณะที่กำลังจะกลับไปก็มีทหารอีกนายมารายงานว่าประตูเมืองด้านหลัง
มีกำลังทหารมากดัดันอยู่

ด้านหลังก็คือทางไปค่ายทหารที่สวีโจว จะมีกำลังทหารมาบ้าง
ก็ไม่แปลก ชื่อหมาซีรู้ตัวดีว่าเขาไม่ได้มีประสบการณ์ด้านการรบ
ในสมรภูมิจริงมาก่อน ย่อมไม่อาจบุ่มบ่ามออกไปรบกับแม่ทัพมาก
ประสบการณ์อย่างเว่ยอี่จื่อได้ เขาจึงสั่งให้กองหน้ารวมพลรอคำสั่ง หาก
มีความเปลี่ยนแปลงก็ให้ถอยได้ทุกเมื่อ

เว่ยอี่จื่อเป็นที่รู้จักในนาม 'เทพผู้พิทักษ์แห่งต้าจิ้น' ชื่อเสียงขจรขยาย
ไปไกล ชาวบ้านต่างก็ชื่นชม เขาห่อม้าตะบิงไปยังไควจื่ออย่างเร่งรีบ ชาวบ้าน

ตามรายทางลี้ลับให้ความช่วยเหลือ ครองใจเหล่าราชฎร ขวัญกำลังใจ
ในการรบก็พุ่งขึ้นสูง

ชื่อหมาซีเยียนอยู่บนเชิงเทินมองดูทหารของเว่ยอี่จื่อเคลื่อนพลเข้ามา
ใกล้เมือง เขาชักกระบี่ออกมาชี้แล้วร้องด่าทอ "ลี้วนแต่เป็นนักรบที่สามารถ
ทว่าน่าเสียดายที่สายตาช่างคับแคบนัก คนที่เคยผ่านความทุกข์เยี่ยง
คนขัดสนมาแล้วกลับไปให้การช่วยเหลือพวกตระกูลผู้ดีเหล่านั้น สุดท้าย
พวกตระกูลผู้ดีพวกนั้นก็หวนกลับมาทำร้ายแผ่นดินตัวเอง!"

เว่ยอี่จื่อรีบควม้าม้ามาข้างหน้า ชูดเกราะสีดามะเมื่อมดูเหยี่ยวเกรียม
ไม่มีท่าทีครั่นคร้ามแม้แต่น้อย "ขอเชิญนางซาอ่องออกจากเมืองมา
แสดงการยอมจำนนเถิด มิฉะนั้นจะบุกเข้าโจมตีในทันที"

ชื่อหมาซีเยียนบารมีอันน่าเกรงขามออกมา "จะรบก็รบเถิด ไฉน
ต้องพูดจาให้มากความด้วย!"

เว่ยอี่จื่อถอยกลับเข้าไปในแถวแล้วโบกมือ หน้าผูนับหมื่นก็พุ่ง
ออกไป

เหล่าทหารพากันเข้ามาคุ่มกันชื่อหมาซีเยียนให้ถอยลงมาจากเชิงเทิน
จากนั้นเขาก็ออกคำสั่งให้หุ้มหินลงไปเพื่อดำเนินทางไว้ ขณะกำลังสั่งการ
วุ่นวายอยู่นั้นก็มีคนมารายงานว่ากองทหารที่เฝ้าอยู่นอกประตูเมืองทาง
ด้านหลังเริ่มทำการจู่โจมแล้ว

ถูกตีกระหนาบทั้งด้านหน้าและด้านหลังเช่นนี้ก็นับว่าสถานการณ์
เข้าขั้นคับขัน เขากลับสั่งการให้คุ่มกันประตูเมืองจนกว่าตัวตาย เจตนา
แน่วแน่ไม่หวั่นไหว

เว่ยอี่จื่อบัญชาการอยู่นอกเมือง สั่งการให้ตัดขาดเส้นทางลำเลียง

น้ำและเสปียงอาหารของไควจีเพื่อบิบบให้คนข้างในยอมแพ้ อีกด้านก็ส่งคนไปเสนอให้ยอมจำนนอย่างต่อเนื่อง

ชื่อหมาซีแน่วแน่อย่างมาก ทว่าผู้ใต้บังคับบัญชาของเขากลับไม่มีใจเด็ดเดี่ยวเช่นผู้เป็นนายอีกแล้ว เดิมทีพวกเขาก็หวาดหวั่นต่อบารมีของเว่ยอี้จื่ออยู่แล้ว ยิ่งได้เห็นอีกฝ่ายโหมบุกอย่างดุเดือดเช่นนี้ก็อดจะหวาดหวั่นใจไม่ได้

สองฝ่ายยันกันอยู่เช่นนี้ไม่ถึงครึ่งเดือนก็มีแม่ทัพสองนายลอบออกจากเมืองมาขอยอมแพ้

เว่ยอี้จื่ออาศัยข่าวกรองจากพวกเขาถือโอกาสสลอบโจมตีในยามวิกาล ประตูเมืองก็แตก พอฆ่าฟันเข้าไปถึงในเมือง เขากลับพบว่าชื่อหมาซีได้นำทหารระดับหัวหน้าถอนกำลังหนีไปตั้งนานแล้ว

ที่แท้ชื่อหมาซีก็เตรียมเส้นทางหลบหนีทางน้ำไว้แต่แรก

เหล่าแม่ทัพมารวมตัวกันที่จวนเจ้าเมืองไควจี มีรองแม่ทัพเสนอขึ้นมาว่า "แม่ทัพหยางเจี๋ยวไปถึงเมืองฉางซาแล้ว ฉางซาอ่องคงไม่มีบ้านเก่าให้กลับอีกแล้วกระมัง แล้วเขาจะไปทีใดได้อีกเล่า"

เว่ยอี้จื่อดูแผนที่ เขานิ่งหน้าเอ่ยว่า "หากข้าเดาไม่ผิด ฉางซาอ่องน่าจะอ้อมไปทางหนึ่งโจวแล้วไปรวมกับทัพของมู่หรงเฉา"

เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะสั่งให้แม่ทัพที่อยู่ใต้บังคับบัญชาสองนายนำกำลังทหารติดตามไป แต่ห้ามบุกเข้าไปอย่างนุ่มน้อม เพียงแต่ต้องพยายามหน่วงเหนี่ยวพวกเขาให้เดินทางช้าลงเท่านั้น ส่วนตัวเขาจะกลับเจียนคังไปรายงานผลการรบก่อน

เซี่ยชู่กำลังเดินทางจากวังกลับไปที่บ้าน นางนั่งอยู่ในรถม้าโดยมี
รายงานการรบอยู่ในมือ สีหน้าเป็นกังวลอย่างมาก

เดินทางไปได้แค่ครึ่งทาง ลู่ๆ ก็มีคนมาขวางเบื้องหน้ารถม้าเอาไว้
ทั้งยังร้องเรียกเสียงดัง

ผู้ไปพูดขึ้นจากนอกม่านรถ "คุณชายขอรับ เป็นเด็กรับใช้คนสนิท
ของหวังไท่ฟู่"

ช่วงนี้เซี่ยชู่ไปมาหาสู่กับหวังจิ้งจืออยู่เสมอ แต่สองวันมานี้กลับ
ไม่พบเห็นตัวคน เมื่อวานนางส่งคนไปที่บ้านของเขาแล้ว หวังจะให้เขา
ไปพบนางที่บ้านในวันนี้ จึงคาดเดาว่านี่คงเป็นการตอบกลับของเขา
กระมัง

เด็กรับใช้แจ้งมาว่า "ข้าน้อยตั้งใจมาขออภัยท่านอัครเสนาบดีขอรับ
พวกข้าน้อยเพิ่งจะหาตัวนายท่านพบ นายท่านไปเมาลึ้มพักอยู่บนเนิน
สุสานของผู้อื่น จะเรียกให้มาอย่างไรนายท่านก็ไม่ยอมจากมา วันนี้
เกรงว่าคงไม่อาจไปเจอนายท่านได้ขอรับ"

เซี่ยชู่เลิกม่านรถขึ้นด้วยสีหน้าแปลกใจ "พาข้าไปคูชี่"

เด็กรับใช้นำทางออกไปถึงชานเมือง บริเวณเนินสุสานที่เปลี่ยวร้าง
เซี่ยชู่มองเห็นหวังจิ้งจือในสภาพเสื่อผ้าหลดลุ่ย สีหน้าของเขาเศร้าสลด
หดหู่ นอนพุงกับเนินสุสานแห่งหนึ่งด้วยท่าทางเมามาย รongเท้าไม้ที่เท้า
ก็หลดหายไปข้างหนึ่ง

"ไท่ฟู่ เจ้าทำอะไรอยู่ล่ะ"

พอได้ยินเสียงเรียก หวังจิ้งจือก็ลืมดวงตาหรือขื่นมอง ลู่ๆ ก็
หัวเราะว่า "อัครเสนาบดีมาบอกข่าวดีข้าเรื่องนางชางอ๋องถูกจับตัวได้แล้ว

ใช่หรือไม่ เขาทำลายสุสานบรรพชนสกุลหวังของข้า ข้ายังไม่ทันได้
แก้แค้นเลย"

เซี่ยชู่ถอนหายใจ "เขาหนีไปได้"

หวังจิ้งจือราวกับไม่ได้ยิน เขาแค้นเสียงหัวเราะเย็นชาออกมาสองคำ
แล้วพึมพำกับตนเอง "เป็นเพราะข้าไร้ความสามารถ ทำให้บรรพชน
ไม่อาจอยู่อย่างสงบเมื่อกาลโลกนี้ไปแล้ว" เขาเอามือข้างหนึ่งกุมใบหน้า
ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำตา ปากก็ร่ำร้องเรียกหา "หวันหวา"

คนรับใช้ทั้งกลุ่มตรงเข้ามาประคองเขา เซี่ยชู่ถามว่า "หวันหวา"
คือผู้ใด คนรับใช้บอกว่านางก็คือภรรยาผู้ล่องลับของนายท่าน

นางยืนอยู่ข้างๆ ด้วยความสะเทือนใจ หวังจิ้งจือซึ่งดูเหมือน
คนเสเพลที่ไม่ยึดหระต่อสิ่งใด ทว่ากลับมีใจรักมั่นคง ไม่คิดเลยว่าเขา
จะต่อว่าตนเองจนมีสภาพเช่นนี้

ไม่นานนัก หวังอวิ้นคือบุตรชายของเขาก็รู้ดมาถึง ตรงเข้ามาประคอง
บิดา คอยปลอบอย่างดี ในที่สุดก็พาเขาขึ้นรถม้าไปได้

เซี่ยชู่มองตามด้านหลังสองพ่อลูกไป จู่ๆ ก็รู้สึกรวดราวในใจ

หวังจิ้งจือยังมีบุตรชายคอยช่วยประคับประคอง เว่ยอี่จื่อก็ยังมีมารดา
แล้วข้าเล่า...มีผู้ใด

กลางเดือนห้า คู่หลังอ่อนน้าก่องทหารม้าเบาหลายพันนายเข้าวังไป
รายงานความสำเร็จ

เซี่ยชู่เข้าไปในท้องพระโรง เห็นเขายังไม่ได้ถอดเกราะออก ทั่วร่าง
ดูชะมุกชะมอมเต็มไปด้วยฝุ่นจากการเดินทาง เห็นได้ชัดว่าพอกลับถึง

เมื่อลงหลวงแล้วก็มาเข้าเฝ้าทันที

ฮ่องเต้อารมณ์ดีอย่างมาก เริ่มจากประณามการกระทำผิดทำนองคลองธรรมของน้องชาย แล้วบรรยายถึงความเศร้าโศกเสียใจของพระองค์เอง สุดท้ายจึงสรรเสริญคุณูปการของเว่ยอี้จื่ออย่างต่อเนือง ปลอบเขาว่าไม่ต้องโทษตนเองที่ฉางซาต้องหลบหนีไปได้ ทว่าพูดไปพูดมาก็เป็นคำเยินยอเดิมที่ฟังจนชินหูเสียแล้ว

เชียวชู่จ้งมองรองเท้าตนเองด้วยท่าทางเหม่อลอย

หลังฮ่องเต้กล่าวเป็นพิธีการไปแล้ว พระองค์ก็กังวลถึงเรื่องการศึกที่หนึ่งใจต่อ

เว่ยอี้จื่อจึงเอ่ยขึ้นว่า "ขอฝ่าบาทวางพระทัย อีกไม่นานกระหม่อมจะไปดูแลการรบด้วยตนเองพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ดูลำบากใจอยู่บ้าง "เจ้าเพิ่งจะได้กลับมา ก็จะออกไปอีกแล้ววีรเชียงฮูหยินเป็นได้ต่อว่าเราแน่ อ้อ ไช่ลี ไทเฮาตรัสว่าจะออกหน้าจัดการเรื่องการแต่งงานให้เจ้ามิใช่หรือ ออกไปทำศึกในยามนี้ดูจะไม่ค่อยเหมาะสม" กระจ่าง

เว่ยอี้จื่อมีสีหน้าเคร่งเครียด เขาแอบชำเลืองมองเชียวชู่แวนหนึ่งตรัสเมื่อใดไม่ตรัส กลับต้องมาตรัสเรื่องนี้ต่อหน้าหรือ "ฝ่าบาทโปรดพิจารณาด้วย เวลานี้ข้าศึกมาอยู่ต่อหน้า กระหม่อมไม่มีแก่ใจจะแต่งงานพะยะค่ะ"

จู่ๆ เชียวชู่ก็เอ่ยขึ้น "ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย เรื่องนี้กระหม่อมจัดการได้ กำลั้งของหยางเจี๋ยยังอยู่ที่ฉางซา สามารถเดินทางไปหนึ่งใจได้อย่างรวดเร็ว อุ่หลังฮ่องไม่จำเป็นต้องเดินทางไปด้วยตนเองหรือ"

พะยะคะ"

ฮ้องเต็มองเขี่ยซุอย่างประหลาดใจ เหตุใดจู่ๆ ก็เข้าอกเข้าใจผู้อื่นได้
เช่นนี้นะ

เว่ยอี่จื่อเหลื่อบมองใบหน้าด้านข้างของนาง รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก

ตอนที่ออกจากวังฟ้าก็มีดแล้ว เขี่ยซุรีบเดินไปข้างหน้าด้วยตั้งใจ
จะหลบหน้าเว่ยอี่จื่อ แต่ก็ยังถูกเขาคว่าตัวไว้ได้ที่หน้าประตูวัง

"ที่ท่านอัครเสนาบดีทูลเจพระพักตร์ฝ่าบาทวันนี้หมายความว่า
ว่าอะไร อยากช่วยให้ข้าสมหวังรี!"

เขี่ยซุเอียงคอมองใบหน้าเขา ภายได้แสงของโคมไฟ ดวงตาคู่นั้น
ดูราวความแทบจะสะกดวิญญาณคนได้ "ข้าคิดเผื่ออยู่หลังฮ่องหรอกนะ
เจ้าต้องรับผิดชอบต่อวงศ์ตระกูล รับผิดชอบงานก็ไม่ใช่เรื่องแย"

ใบหน้าเว่ยอี่จื่อครึ่งหนึ่งอยู่ในเงาสลัวทำให้มองสีหน้าเขาได้ไม่ชัดเจน
"เจ้าบอกว่าอะไรนะ"

"นี่เป็นความรู้สึกจากใจข้า" เขี่ยซุเบือนหน้าตั้งท่าจะเดินจากไป
แต่กลับถูกเขายุดมือไว้

"เจ้าได้ยืมข่าวที่ลือกันมาผิดๆ นั้นใช่หรือไม่ ก่อนจะไปข้างๆ มาก
เลยไม่ทันเล่าให้เจ้าฟังอย่างละเอียด เจ้าไม่ต้องกังวลไป ข้าจะจัดการ
ให้เรียบร้อย"

เขี่ยซุส่ายศีรษะ "เจ้าต้องแบกรับความรับผิดชอบต่อตระกูล
ไม่อาจมัวมาคิดคำนึงถึงข้าได้อยู่แล้ว เจ้าจะตัดสินใจเช่นไรยอมทำได้
ทั้งนั้น ตอนนั้นที่ข้าตอบรับเจ้าก็เพราะเจ้าไม่ได้เรียกร้องอะไรจากข้า

ดังนั้นข้าจึงไม่ได้เรียกร้องอะไรจากเจ้าเช่นกัน"

เว่ยอ้อจื่อเดินเข้าไปใกล้ แกวต๋าไม่อยากจะเชื่อ "เจ้าบอกว่าตอบรับข้าเพียงเพราะเหตุผลนี้? มิใช่เพราะสองใจตรงกันหรือหรือ"

"สองใจตรงกัน?" เชี่ยชู่หลุดหัวเราะ นางค่อยๆ ดึงมือตนเองออกจากมือเขาทีละน้อย "ตั้งแต่วันที่ข้าสวมใส่เสื้อผ้าของบุรุษก็ไม่ได้คาดหวังถึงเรื่องนี้อยู่แล้ว ข้าเพียงซาบซึ้งใจกับสิ่งต่างๆ ที่เจ้าทำให้ แต่มาถึงวันนี้ก็เข้าใจแล้ว เจ้ากับข้าต่างมีหน้าที่ของตนเอง ไม่อาจเป็นตัวของตัวเอง เจ้าเองก็อย่าได้ทนฝืนต่อไปเลย"

เชี่ยชู่หันหลังแล้วเดินไปที่รถม้า เว่ยอ้อจื่อมองดูเงาร่างด้านหลังของนางอย่างนิ่งอึ้งโดยไม่อาจพูดอะไรได้

ม่ไปเหลือบมองเงาร่างของเว่ยอ้อจื่อ ก่อนจะชู่โคมไฟเดินเข้าไปในรถม้า

"อู่หลิงอ๋องยังไม่ไป คุณชายพูดอะไรกับเขาหรือขอรับ"

สีหน้าและท่าทางของเชี่ยชู่ดูเซื่องซึมก็จริง ทว่ามุ่มปากกลับมีรอยยิ้ม "ข้าบอกว่าตระกูลในอดีตเป็นของท่านปู่ บัดนี้สกุลเชี่ยเป็นของข้า บนบ่าข้าแบกอนาคตของผู้คนไว้มากมายเพียงนี้ ย่อมต้องทำหน้าที่ของอัครเสนาบดีให้ดี"

ม่ไปพยักหน้า "คุณชายพูดถูกต้องแล้วขอรับ! เอ่อ เช่นนั้นเรื่องของท่านกับอู่หลิงอ๋องหลังจากนี้จะจัดการเช่นไร"

"ไม่มีเรื่องหลังจากนี้อีกแล้ว"

ม่ไปมองดูสีหน้าของเชี่ยชู่ เขาพยายามจะพูดปลอบโดยให้ฟังแล้วรู้สึกขบขัน "ไม่เป็นไรหรือขอรับ อย่างไรก็ตามคุณชายก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรเขา

